

வருடச்சந்தா (அடுத்த மாதம் முதல்) போஸ்டேஜ் உள்பட ரூ. 2-8-0

[ஸத்கரந்த பிரகாசன ஸபையில் மெம்பர்களாகச் சேர்ந்தவர்கள்
இதற்காகத் தனிச் சந்தா செலுத்தவேண்டா]

ஸ்ரீராமா நுஜன்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை

24

மொய்த்த வெள்ளிவினையால் பல்லாடல்கொறும் மூத்ததலை
எய்த்தொழிந்தேன் முனநாள்களெல்லாம் * இன்றுகண்டுபுர்த்தேன்
பொய்த்தவாற்போற்றும் புலச்சமயங்கள் நிலத்தவியக்
கைத்தமெய்ஞ்ஞானத் திராமானுசனெனும் கார்தன்னையே.

ம த்ர ர ஸ்

ஸத்கிரந்தப் பிரகாசன சபையில் வெளியீடு

கிடைக்குமிடம் :-

P. B. அண்ணங்காசாரியர், க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

10-9-1950

ஸ்ரீராமா நுஜன் 24

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாத்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர் : ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

2 ஸம்

10-9-50

12 இதழ்

ஸ்ரீராமாநுஜன் அன்புடன் அறிவிப்பது.

அன்பர்களே !

மாத்தோறும் தவறாது வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்ற நமது பத்திரிகைக்கு இன்று இரண்டாமாண்டு பூர்த்தியாகிவிட்டது. அடுத்த நிங்களில் மூன்றாமாண்டு தொடக்கமாகின்றது. இதுவரையில் இடைபூறின்றி இப்பத்திரிகை வெளிவருவதற்கு அலுவல்பயா யிருந்த பகவத் பாகவத கருணையானது இனி மேலும் குன்றுது குறையாது வளர்த்தோங்கு மென்பதில் ஐயமொன்றில்லை. ஆயினும் அக்கருணையை நாம் ஸவிசயமாகப் பிரார்த்திக்கவும் முன் வருகிறோம்.

இப்பத்திரிகையின் நடைமுறை கீழிசண்டு வருஷங்களிற் பே. லல்லாமல் அடுத்த மூன்றாவது வருஷத்தில் அன்பர்களுக்கு அதிகமான ஸௌகரியத்தையளக்கும்தாரு மென்பதை அவரவர்கள் ஊன்றிக் கவனிக்கவேண்டும். இதைப்பற்றி ஏற்கெனவே நாம் தெரிவித்திருப்பதை இப்போதும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கின்றோம். இந்தப் பத்திரிகையானது சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபையின் சார்பாக நடைபெறுவதாதலால் டிடி. ஸபையில் 250 ரூ. அல்லது 100 ரூ. செலுத்தி பேட்டன்சுகளாகவும் லைப்மெம்பர்களாகவும் சேர்ந்திருப்பவர்களும் இனி சேர்ப் போகிறவர்களும் இந்தப் பத்திரிகைக்காக ஒரு பைஸாவும் செலுத்த அவசியமில்லை. அந்த ஸபையில் ஆர்டினரி மெம்பர்களாகச் சேருமவர்களும் இப்பத்திரிகைக்காகத் தனியே சந்தா செலுத்தவேண்டா. ஸபையில் மெம்பர்களாகச் சேராமல் இப்பத்திரிகை மாத்திரம் பெற விரும்புவவர்களே இதற்குத் தனியாகச் சந்தா செலுத்தவேண்டும்.

ஸபையின் ஆர்டினரி மெம்பர்கள் செலுத்தவேண்டிய வருடச் சந்தா 15 ரூபாயென்றும், இப்பத்திரிகைக்கு மாத்திரம் செலுத்தவேண்டிய வருடச் சந்தா 4 ரூபாயென்றும் இதுவரையில் ஏற்பட்டிருந்தது. இனி இந்த விதம் மாறியிட்டது. ஸபையின் ஆர்டினரி சந்தா ரூ. 1-க்கு 10 ரூ. மாத்திரமே. (அந்த சந்தா செலுத்தாதவர்களுக்கு) இப்பத்திரிகைக்கு மாத்திரம் வருடச் சந்தா 2-8-0 மாத்திரமே.

ஒரு மாதத்தில் லோகாபிராமான உபயாஸ வியாஸங்கள் கொண்ட பத்திரிகையும், மற்றொரு மாதத்தில், சர்வதபுத்தகங்களாய்ச் சேகரித்து வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய உரை நூல்களின் பாங்களைக் கொண்ட ஸஞ்சிகையுமாக இப்படி மாறி மாறி வெளியிடப்பட்டுவரும். 10 (1) சந்தா செலுத்துமவர்களுக்கு 12 மாதங்களிலும் பத்திரிகைகளும் ஸஞ்சிகைகளும் கிடைத்துவரும். தபால் செலவுக்காகத் தனிப்பட ஒரு பைஸாவும் செலுத்த வேண்டுவதில்லை. 2—8—0 ரூ. செலுத்துமவர்களுக்கு ஒன்று விட்டொருமாதந்தோறும் பத்திரிகை மாதந்தி 3 ம கிடைத்துவரும். ஒவ்வொரு பத்திரிகையிலும் 24 பக்கங்கள் கொண்ட மூன்று பாகங்கள் சேர்க்கப்படும். உரைப்புத்தகங்களைக் கொண்டு வெளிவரும் ஸஞ்சிகைதோறும் 2 பக்கங்கொண்ட 1 பாகங்கள் சேர்க்கப்படும். அந்த ஸஞ்சிகையை கட்டண்ணம் அனுப்புவோமாகையால், பிறகு ஸஞ்சிகையை அடைத்து பாகங்களைப் பிரித்தெடுத்துச் சேர்த்துப் புத்தகமாக பயின்று செய்து கொள்ள அனுசூலமாகவே யிருக்கும். இதில் வெளியிடப்படும் புத்தகங்கள் மிகவும் அவசியமானவைகளே யாகும்.

பல் மாதங்களாக வெளியிடப்பட்டுவந்த ஸ்ரீராமா நுஜன் தவ வியாக்கியானத்தில் பூர்வ சதகம் இப்பத்திரிகையில் முடிந்துவிட்டபடியால் அந்த பாகங்களைப் பிரித்தெடுத்துப் புத்தகமாக பயின்று செய்து கொள்ளலாம். முடியில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற டைடல் பேஜைக் கிழித்தெடுத்த முதலிலே வைத்து பயின்று செய்தித்துக் கொள்க. இனி உத்தரசதக வியாக்கியானம் வெளிவரும். ஐதிஹயநிர்வாஹரத்தினமாலா என்னுமொரு க்ரந்தம் இதில் ஆரம்பம் செய்து 20 பக்கம்மட்டுமே வெளியிட்டிருந்தோம். அதுவும் இனிப் பூர்த்தி செய்யப்படும். எதுவும் அரை ரூறையாக நிற்கா தென்பதை அன்பர்கள் அறிக.

பழைய சந்தா பாக்கியுள்ளவர்கள் புது வருடச் சந்தாவையுஞ் சேர்த்து உடனே அனுப்பவேண்டும். 5—10—50 தேதிக்குள்ளாக அடுத்த வருடச் சந்தாவை அனுப்பாதவர்களுக்குப் பத்திரிகையோ ஸஞ்சிகையோ அனுப்ப இயலாது. ஆகவே அவரவர்கள் விரைவில் சந்தாத் தொகையை அனுப்பித்தரவேண்டும். யாவருமே 10 ரூ. சந்தா செலுத்தி ஸபை மெம்பராகச் சேர்ந்த மாதத்தோறும் பத்திரிகையைப் பெறுவது கலம். அதற்கு ஸௌகரியக் குறைவாகவுள்ளவர்கள் 2—8—0 சந்தா செலுத்தி ஒன்று விட்டொரு மாதம் பத்திரிகை பெறக்கடவர்கள்.

மதராஸ் வாலிகள் மாத்திரம் தாங்கள் செலுத்தும் சந்தாவை "ஸ்ரீராமன் கால பாடி" ராதாகிருஷ்ணய்யா. 147, அண்ணாபிள்ளை தெரு, ஜி. டி. மதராஸ்." என்பவரிடம் செலுத்தலாம். மணியார்டர்கள் யாவும் காஞ்சீபுரம் க்ரந்தமாலா ஆபீஸுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.

இப்படிக்கு

100 அனேஜர் ஸந்சிரந்தப்ரகாசந ஸபை,
மதராஸ்.

முக்கியமான அறிவிப்பு.

சென்னை ஸத்த்க்ரந்தப்ரகாசு ஸபைக்கு மூன்றாம் வருஷத்து ஆர்டினரி சந்தா ரூ. 15 செலுத்தினவர்களுக்கு இதுவரையில் ஸ்ரீராமா நுஜன் 12 ஸஞ்சிகைகளும் 1, 2, 3, 4 லக்கமிடப்பெற்ற கானது புத்தகங்களும் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. 5 லக்கமிடப்பெற்ற ஐத்தாவது புத்தகம் விரைவில் அனுப்பப்படும். அத்தோடு அந்த சந்தா பூர்த்தியாகிவிடும். அடுத்தபடி கான்காம் வருஷ சந்தா ரூ. 10 விரைவில் அனுப்புக.

விவாசம்:—க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.

ப த் ரி கை க ள் .

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் விசேஷப்பற்றுள்ளவர்கள் இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்குச் சார்பாக கடைபெறும் பத்திரிகைகளை வரவழைத்து வாசிக்க விரும்பக்கூடுமொதலாக அன்னவர்களுக்காக இச்சிறு விளம்பரம் வெளியிடப்படுகிறது.

1. ங்ருஸிம்ஹப்ரியா. ஸ்ரீமதஜோபில மடத்தின் சார்பாக இப்பெயர்ப்பூண்ட பத்திரிகை ஏழுமூட்டு வருஷமாக மாதந்தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. இதில் பல பண்டிதர்கள் எழுதும் விவரங்கள் வெளிவருகின்றன.

2. பக்தன். சென்னைத் திருவல்லிக்கேணியிலுள்ள சில பிரமுகர்களால் ஒரு வருஷத்திற்குள்ளாக ஆரம்பம் செய்யப்பட்ட பத்திரிகை இது. ஆனால் மாதந்தோறும் வெளிவருவதன்று, மூன்று மாதங்களுக்கொருமுறை வெளிவருவதாம். இதிலும் பல பெரியார்களின் விவரங்கள் வெளிவருகின்றன.

3. ஜகன்மோகினி. இது திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து இப்பத்தைத்து வருஷங்கள் ஒருமேலாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸம்ப்ரதாயத்தான பத்திரிகை. இது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய தத்துவங்களை வெளியிடுதற்கென்றே தோன்றியவற்றுமே ஸமயாது குணமாக அத்தகைய விவரங்களும் இதில் வெளிவருவதுண்டு.

4. ஸ்ரீ க்ருஷ்ண. இது ஸமீபகாலத்தில் ஆரம்பமாகி ஆங்கில பாஷையில் கடைபெற்றுவரும் மாதப்பத்திரிகை. புதுக்கோட்டையில் மஹாஜாஜால் கலேஜில் ப்ரொபஸராய் விளங்கும் ஸ்ரீமான் A. ஸ்ரீநிவாஸாகவாசாரியர் M. A. அவர்கள் இப்பத்திரிகைக்கு ஆசிரியர். பாம்பே மகாநகரத்தில் வாழும் சில பெரியார்களின் ப்ரோதஸாஹானத்தில் இது கடைபெற்றுவருவதாக அறிகிறோம். வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தை நன்கறிந்த பல பெரியார்களின் விவரங்கள் இதில் வெளிவருகின்றன. சிறந்த காகிதத்தில் அழகிய அமைப்பில் வெளிவருகின்றது இது.

5. ஹிந்தீ பத்திரிகைகள். வட இந்தியாவில் யுனைடெட் ப்ராவினஸில் புரேலி யென்னும் மாகநகரத்தில் ஆசார்ய பீடாதிபதி ராகவாசார்ய ரென்பவர் தென்னாட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பண்டிதர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திற்குப் பலமுகமான ப்ரசாரங்கள் செய்து வருகிறார். இவர் ஹிந்தீ பாஷையில் இவ்ண்டு பத்திரிகைகளுக்கு ஸம்பாதகராயிருந்து வருகிறார். (1) ங்ருஸிம்ஹப்ரியா என்னும் பெயராலேயே ஸ்ரீமதஜோபில மடத்தின் சார்பில் ஒரு ஹிந்தீ பத்திரிகையும், (ஸ்ரீ வைஷ்ணவ) ஸம்மேளக பத்திரிகா என்றொரு ஹிந்தீ பத்திரிகையும் மாதந்தோறும் இவர் நடத்தி வருகிறார்.

6. தேலுங்கு பத்திரிகைகள். கமது ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசக ஸபையிலிருந்து ஸ்ரீ ராமரூஜனென்கிற தமிழ்ப்பத்திரிகை வெளிவருவது போலவே இப்பெயரே கொண்ட தேலுங்கு பத்திரிகையும் மாதந்தோறும் வெளி வருகின்றது பல வருஷங்களாக. இதில், காலாயிர தீவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலும் தேலுங்கு பாஷையிலும் இரண்டு பத்திரிகைகள் வெளியிடப்பட்டு வருவது விசேஷம். இதுவரையில் 250 ப்ரசாரங்களுக்கு வெளிவந்துள்ளது. (2) மேற்கு கோதாவரியைச் சேர்ந்த பேண்டபாடு வென்னும் கிராமத்திலிருந்து

ஸ்ரீவைஷ்ணவ பத்ரிக என்னும் பெயரால் ஒரு தெலுங்கு பத்ரிகை பல வருஷங்களாக வெளி வருகின்றது. (3) கிழக்கு கோதாவரியைச் சேர்ந்த அர்த்தமூர் என்னும் கிராமத்திலிருந்து பத்திரிகை என்னும் பெயரால் ஒரு தெலுங்கு பத்ரிகை ஸமீப காலத்தில் வெளிவரத் தொடங்கியிருக்கின்றது. இப்பத்ரிகையின் ஆசிரியர்கள் ஆந்திர தேசத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மத ப்ராசாரத்தைப் பல வருஷங்களாகப் பல முறைகளில் வெகு முன்னேற்றமாகச் செய்து வருகிறார்கள். இரண்டு மாதங்களுக்கொருமுறை ஒவ்வொரு தலை நகரில் பண்டித பரிஷத்து கூட்டிப் பல பண்டிதர்களைக் கொண்டு உபந்யாஸங்கள் செய்கிக்கிறார்கள்.

7. ஸம்ஸ்க்ருத பத்திரிகை. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ஸ்க்ருதாயதத்துவங்களை வெளியிடுதற்கென்றே எம்மால் வைதிகமகோஹரா என்கிற ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகை எழுட்டு வருஷகாலமாக நடத்தப்பட்டுவருகிறது. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாபிமானிகள் எங்குமே மிகக் குறைந்திருப்பதால், சென்ற வருஷத்திலிருந்து இதை மாதந்தோறும் தவறாமல் நடத்திவர னென்கரியமில்லாமல் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கொரு முறையாக நடத்திவருகிறோம். வைஷ்ணவ ஸூதா என்கிற ஹிந்தி பாஷைப் பத்ரிகை எம்மால் பல வருஷங்களாக மாதந்தோறும் நடத்திவரப்பட்டு வந்தது ஒருவருஷகாலமாக நடத்தப்படவில்லை; அச்சுக்கூடத்தின் னென்கரியமில்லாமையும் கம்முடைய அவகாசக்குறைவுமே இதற்குக் காரணம்.

ஷஷ்டி ஸூர்த்தி நினைவுமாலை.

இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியரான ஸ்ரீமத் P. B. A. ஸ்வாமிகளுக்கு இவ்வருஷம் பங்குனித்திங்கள் வி.ராகத்தில் ஷஷ்டியைப் ஸூர்த்தியாகிறபடியால், கமது ஸ்வாமிகளால் வெகு காலமாக வெளியிடப்பட்டுவரும் விவாக்கியானங்களில் ஸூர்த்தியடையாமலிருக்கும் பகுதிகளைப் ஸூர்த்திச் செயிப்பதற்கும் இன்னமும் அவச்யமான காரணங்களை வெளியிடுவியப்பதற்கும் ஷஷ்டி ஸூர்த்தி நினைவுமாலை யென்னும் பெயரால் மாதந்தான்களை யொன்று நேற்று ஜனவரி மாதத்தில் ஆரம்பம் செய்யப்பட்டு மூன்று ஸஞ்சிகைகள் வெளியாயின. ஒவ்வொரு ஸஞ்சிகையிலும் 60 பக்கங்கள் வெளியிடப்படுவதென்று நியமம் கொண்டு அப்படியே 3 ஸஞ்சிகைகளில் 180 பக்கங்கள் வெளியிடப்பட்டன. ஆனால், ஸூர்த்தி செய்ய வேண்டிய விவாக்கியானங்களும் மற்றும் வெளியிடவேண்டிய தூல்களும் விசேஷமாக இருப்பதனால் 176 பக்கம் என்கிற கணக்கில் வெளியிட்டுப் பயனில்லை யென்றும், ஸஞ்சிகைகளாக வெளியிடுவதிலும் திருப்பதியில்லை யென்றும் தெரிந்து ஒவ்வொரு காரணமாகவே முடிந்த வெளியிடுதல் கல மென்று நிச்சயித்து அப்பணி விளைவாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வினைவுமாலை யின் முதல் மலராகப் ஸூர்வாசார்யவைபவமும், இரண்டாவது மலராக நித்யானுஸந்தேய ஸ்தோத்ரமாலாவும் [இதில் மிக அவசியமான 17 ஸ்தோத்ரங்கள் மிக விளக்கமான உரையுடனான]—சென்ற மாதத்தில் வெளியிடப்பட்டன. இவை காஞ்சிபுரம் கார்த்தமாலா ஆபீஸிலும் மதராஸில் [கீழ்க்கண்ட விலாஸமுள்ள] அடியேனிடத்திலும் கிடைக்கும். திருவாய்மொழி எட்டாம்பத்துக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நிவ்யாசர்த்த நிபிகையுரை ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவவியாக்கியானமும் அச்சாக முடிந்திருக்கின்றன. அவை அடுத்த வாரத்தில் வெளியாகும். திருவாய்மொழி—ஒன்பதாம்பத்து பத்தாம்பத்துக்களின்

தீவ்யார்த்த தீபிகையுரையும் அச்சாகி அனேகமாக முடியுந்தருவாயிரைக்கின்றது. பெரும்பாலும் மாதந்தோறும் ஒவ்வொரு புத்தகம் வெளித்துவரும். எழுப்பமுள்ளவர்கள், அடியேனுக்கோ, காஞ்சிபுரம் க்ரந்தமாலையாபிணுக்கோ எழுதித் தருவித்துக் கொள்ளலாம்.

சென்ற ஜனவரி பிப்ரவரி மார்ச்சு மாதங்களில் வெளிவந்த இங்கிலாவுரையின் மூன்று ஸஞ்சிகைகள் யார்பாரிடமுள்ளனவோ அவரவர்கள் அவற்றை மறவாமல் காஞ்சிபுரம் க்ரந்தமாலா ஆபீஸில் அனுப்பிவைத்துப் பூர்த்தியான புத்தகங்களாகவே பெற்றுக் கொள்வார்களாக.

இதற்காக டொனேஷனாய் உபகரிக்கும்வர்களுக்கு 60டி புத்தகங்கள் போஸ்டு மூலம் தவறாது வந்து சேரும். அப்போதப்போது விலைகொடுத்த வாங்கிக்கொள்ள விரும்ப முடையவர்கள் தங்கள் பெயர்களை ஆபீஸில் பதிவுசெய்துவைப்பது நலம்.

7-9-50

இப்படிக்கு,
பண்டிட் P. R. வரதாசாரியன்,
15, தங்கசாலைத்தெரு, P. T. மதராஸ்-3.

முக்கியமான மனப்பழக்கம்

எம் பெருமானாளைப் போற்றும் மக்களாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனாதிக்கும் பாக்கியம் பெற்ற மஹான்களுக்கு இவ்விய்யம் தெரிவிக்கவேண்டிய அவசியமில்லையாயினும் நாம் நம்முடைய சரபலத்தினால் தெரிவிக்க விரும்புகிறோம். பகவத் விஷய சரஸ்யாதி க்ரந்த காலசேஷபங்களில் ஊற்றமில்லாதவர்கள் எப்படி யிருந்தாலும் தேள்வியில்லை; அதில் ஊற்றமுள்ளவர்கள் மிக முக்கியமாக ஒருவதை மனப்பழக்கம் செய்து கொள்ளவே வேண்டும். அஃதாவதென்னென்னில்; நம்மைப்பற்றிப் பிறர் குற்றமாகவோ குறையாதவோ எது கூறினாலும் சித்தத்தில் சிறிதும் விகாரமின்றியே உல்லாசமாக விரும்பப் பழகவேண்டும். உண்மையில் நம்மிடத்தில் குணங்கள் மெலிந்து தோஷங்களே மலிந்த கிடக்குமாதலால் அப்படிப்பட்ட தோஷங்களை நேரிலோ மறைவிலோ எடுத்தாரப்பாருளால் அவர்களை நாம் நமக்கு மஹோபகாரம் செய்தவர்களாக நினைக்க வேண்டும். "குணக்கூசலிபித்ரமாத்" என்று வேதாந்த தேசிகன் பணித்த முறையில் நம்மிடத்தில் ஸவல்ப குணங்களு யிருக்கலாம். அதைப் பிறர் பாராட்டிப் புகலவேண்டுமென்று நாம் ஆசைப்படுவது தருதியன்று.

குற்றத்தைக் குற்றமாகவும் நற்றத்தை நற்றமாகவும் கொள்வதைவிட, குற்றத்தையும் நற்றமாகக் கொள்வதே நலமென்று பெரியார் கூறுவதால் இத்தகைய நலம்வாய்ந்த சில மஹான்கள் தம்முடைய வாத்தஸ்ய குணத்தின் மஹிமையினால் குற்றங்களில் சிறிதும் கண் வைத்திடாமல் நற்றமாகவே பாராட்டிப் புகழ்வர்களெனினும் அந்தப் புகழ்ச்சியில் நாம் மயங்கிவிடக்கூடாது. 'இவர்கள் நம்மிடத்தி லில்லாதவற்றை ஏறிட்டுக் கொண்டாடுகிறார்கள்' என்றே நாம் உள்ளபடி நினைக்க வேண்டும். குற்றங்குறைகளைக் கூறு மவர்களே ஸத்யவாதிகள். நம்மிது பிறர்கூறுகிற குற்றங்குறைகள் உண்மையாக நம்மிடத்தில் இல்லையென்று நாம் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் அப்படி நினைப்பது தவறு; நம்மிடத்தில் இல்லாதவற்றைப் பிறர் சொல்லார்கள் என்றும், நமக்குத்தெரியாதபடி நம்மிடத்தில் இருப்பவைகளையே பிறர் தெரிந்து சொல்லுகிறார்கள் என்றும் நாம் நினைக்கவேண்டும்.

எதற்காக இப்படி நினைப்பது? கம்முடைய குற்றமோ நற்றமோ கமக்குத் தெரியாமலிருக்குமோ? பிரபு பொருமைவினாலும் மற்றும் பலவகைக் காரணங்களினாலும் கம்மீது சில பல குற்றங்களை ஏறிட்டுக் கூறினால் அவற்றை நாம் எதற்காக இசையவேண்டும்? உள்ள குற்றமாயிருந்தால் இசைத்து கொள்வோம்; இல்லாதது ஏறிட்டுக் கூறுகிற குற்றமாயிருந்தால் மறுப்போம்—என்று இங்ஙனே சிலர் வாதம் செய்யக்கூடும். அன்னவர்களுக்கு நாம் சொல்லுவதாவது, “உள்ள குற்றமாயிருந்தால் இசைத்து கொள்வோம்” என்று இவ்வளவாவது சொல்லுகிறீர்களே, இதவே பரமானந்தம்; உள்ள குற்றங்களையும் இல்லை செய்வார் மலிந்த இவ்வுலகில் உள்ள குற்றங்களை உள்ளபடி ஒப்புக்கொள்வார் சிலராவது தேறினால் நதொப்பதின்ப முண்டோ? இல்லாதது ஏறிட்டுக் கூறுகிற குற்றங்களை நீங்கள் மறுத்துக்கூறினாலும் உள்ள குற்றங்களையாவது ஒப்புக்கொள்வதற்காக உகக்கிறோம் என்பதே.

ஆனால், உண்மையில் கம்மிடத்து இல்லாத குற்றங்களுகளைப் பிரபு ஏறிட்டுக் கூறுகிறார்களென்று நினைப்பது மிகவும் தவறு. வேதாந்த தேசிகள் ஸுபாஷித நீதியில் ஓர் அற்புதமான ஸுபாஷிதம் பணிந்துள்ளார்; அதாவது, * வஸுதூதி வரொஷு-ஷொஷாநு சவாதொஷி, வாதொஷி நெவமதுணாநா சிவாநீததிஷு ஸுஷிஷு உஷிஷா ஷொஷாநுஷு நெஷுஷுஷு=பய்யதி பரோஷு தோஷாக் அஸதோபி, ஸதோபி கைவ குணக், விபீதயிதம் ஸ்வ ஸ்மிக் மஹிமா மோஹாஞ்ஞஸ்யைஷு: * என்பதாம். இதன் பொருளாவது, பிரரிடத்தில் எவ்வளவு குணமிருந்தாலும் அவற்றை நாம் தெரிந்து கொள்வது கிடையாது; அவர்களிடத்தில் தோஷம் இல்லாவிடிலும் அது மலைமலையா யிருப்பதாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்; இது ஸ்வாதம் விஷயத்தில் விபீதமாகிறது; (அதாவது) கம்மிடத்தில் மலை மலையாக தோஷங்களிருந்தாலும் அவற்றிலொன்றுகூட நாம் தெரிந்து கொள்வதில்லை; குணம் லவசேசமும் இல்லாதிருந்தாலும் குணக்கடலாகவே கம்மை நாம் நினைத்துக் கொள்ளுகிறோம்— என்பதாம். இது அதிசயோக்கியன்று. யதார்த்த கீர்த்தனமே. கம்மிடத்துள்ள குற்றங்களுகளை நாம் தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடி மாயை மறைக்கிறபடியால் பிரபு வாயிலிருந்தே இவற்றை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாகிறது. பிரபு பொருமை வினால் ஏறிட்டுக் கூறுவதாகவே யிருக்கட்டும். பிரபுக்கு கம்மீது பொருமையிருப்பதாகவும் கம்முடைய குணங்களையெல்லாம் அவர்கள் தோஷமாக மாற்றிப் பிதற்றுவதாகவும் நாம் நினைக்கவே கூடாது. இப்படி நினைத்தோமாகில் அது கம்முடைய யிருத்த ப்ரமமேயாகும். கீழே உதாஹரித்த ஸுபாஷிதத்திற் கண்டபடி மோஹாஞ்ஞனத்தின் மஹிமையே யிது என்று திண்ணமாக காணவேணும்.

சிலர் கம்மைத் தாழித்ததனால் கம்முடைய கிரீடம் கீழே விழுந்துவிடுமாவென்று இதையே மிகவும் ஆலோசிக்கவேண்டு. உண்மையில் கமக்கொரு கிரீடம் உள்ளதா இல்லையா என்கிற ஆராய்ச்சி வேண்டா; பெரிய தொரு கிரீடம் கவாத்நகநிதமானது கம்மீது ஏறியிருப்பதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். அது சிலருடைய தூஷணைகளினால் சிதைத்தொழியுமாதென்று கிமர்சிக்கவேண்டும். உள்ள குற்றங்களையோ இல்லாத குற்றங்களையோ பிரபு எவ்வளவும் சொல்லி னாரும் காடு முலகமு மெங்கும் பிரசாரம் செய்யட்டுமே. அதனால் கமக்கென்ன கஷ்டமென்று சிந்தி சிந்திக்கவேண்டாமா?

ந்ருஷ்டத்தில் கஷ்டமென்றும், அந்ருஷ்டத்தில் கஷ்டமென்றும் கஷ்டம் இரண்டு வகைப்படும். ஆமுடைய புருஷார்த்தத்தில் கெடுதி கிளைவது அந்ருஷ்டத்தில் கஷ்டமென்பதும். அப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தை இவர்கள் செய்யும் தூஷணைகள் சிறிதும் உண்டுபண்ண

மாட்டா வென்பது திண்ணம். இனி, த்ருஷ்டத்தில் கஷ்டமாவது, இவ்வுலகில் சிலர் நம் மிடத்தில் கௌரவம் வைத்திருந்தால் அது மாறும்படியாகச் செய்வது, யாரேனும் சிலர் நமக்குப் பொருளுதவி செய்வதாயிருந்தால் அதைத் தவிர்ப்பது.....ஆக இப்படிப்பட்ட சில கஷ்டங்கள் நேருவதே த்ருஷ்டத்தில் கஷ்டமெனப்படும். சிலருடைய துஷணிகளினால் இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நமக்கு நேர்ந்து விடுகிறதென்றே வைத்துக்கொள்வோம். இது நாம் ஆவலோடு கோரவேண்டிய கஷ்டமல்லவா? பிறருடைய துஷணிகளுக்கு எவ்வளவு மதிப்பு கொடுக்கவேண்டுமென்றறியாமல் அவற்றிலே மதிப்புவைத்து மனவேறுபாடு கொள் கின்றவர்கள் மதுஷயகோடியிற் சேர்ந்தவர்களாவர்களா? அன்னவர்கள் செய்யும் கௌரவமும் ஸத்காரமும் நமக்கு ஏதாக்கு? இந்த கஷ்டத்தைப் பரமஸாபமாகவன்றோ நினைக்கவேண்டும், இப்படிப்பட்ட லாபத்தைப் பெறுவீக்கின்ற வார்த்தைகளை வாரி யிறைக்குமவர்கள் நமக்கு மஹோபகாரகர்களென்றல்லவோ கருதத்தக்கவர்கள். அவர்களை த்ரோஷிகளென்று நாம் நினைப்பது மருளல்லவா?

அன்றியும், துஷிக்குமவர்கள் எவ்விதமான குற்றங்குறைகளைச் சொல்லித் துஷிக் கிருர்களென்று பார்க்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தவர்களிடத்திலே எங்கும் ஸம்பாதிதங்களான தோஷங்களைச் சொல்லித் துஷிப்பர்களேயன்றி, அஸம்பாதிதமாய் அபூர்வமான சில தோஷங்களைச் சொல்லி நிந்திக்கமுடியாதன்றோ. ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி பகவம்மூர்த்திகளிடத் தும், ஸர்வலோக பூஜிதர்களாய் விளங்கின பூர்வாசாரியர்களிடத்தும் இன்றைக்கும் பலர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற துஷணிகளுக்கு ஸூரநியங்களான துஷணிகளையே யன்றோ நம்மிடத்தும் சொல்லவல்லார். பெரியார்களுக்குக் கிடைத்த ஸத்காரங்களே நமக்கும் கிடைத்தால் இது நமக்கொரு பெருமையென்று நாம் நினைக்கவேண்டாமா? ஸர்வஜன ப்ரத்யக்ஷமாக எவ்வளவோ தவறுகளை நிச்சலும் செய்தபொருகின்ற வழிப்போக்கர்களைப் பற்றி ஒன்றும் வாய் திறவாமல் பெருமதிப்பாளர்களைப் பற்றியேயன்றோ துஷிக்க ருசி கிளர்கின்றது துஷிக்கர்களுக்கு.....இங்ஙனே பல விஷயங்களை யாராய்த்தால் குற்றங்குறை கள் கூறுவார்ப்பக்கலில் நாம் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதை செலுத்தவேண்டுமே யல்லது சிறிதும் வெறுப்புக்கொள்ள இடமில்லை.

*காவுயஸாலுசிநொடுக காடுகா மதுதி 18.கா9—காவ்யசாஸ்த்ரவிநோதேக காலோ கச்சதி தீமதாம் * என்றபடி காவ்ய சாஸ்த்ரவ்யாஸங்கங்களினால் மஹான்கள் போதைப் போக்காசினரால் அங்ஙனே போதுபோக்க பாக்கியமற்றவர்கள் தங்கள் போதை எப்படித் தான் போக்குவது? 'அவனப்படி, இவனிப்படி' என்று எதையாவது சொல்லித்தானே போதைப் போக்கித் தொலைக்கவேண்டும். ஏதோ பொருஷிதத்தில் அவர்களும் மஹான் களையே சிந்தையிலும் வாயிலும் கொண்டிருந்து புனிதர்களாகிஞ்சர்கள் என்று உகப்பதல் லவா உரியது. ஆகவே துஷிக்கர்களென்று சிலரை நாம் வெறுப்பது சிறிதும் பொருத்தாது.

ஆனால் இப்படிப்பட்ட மனப்பழக்கம் எளிதில் தேகுது. அயொயமாய்த் துஷிக் கிருர்களே பென்று கோபதாபங்களே மிகயிகவுண்டாகும். அப்படிப்பட்ட ஸத்தர்ப்பங் களில், இதுவரை நாம் கீழே விவரித்த விஷயங்களையெல்லாம் ஆர அமா நெஞ்சிற்கொண்டு விவேக சக்தியைச் சிறிது பயன்படச் செய்தால் அதற்கு மேற்பட்ட ஆத்மநானந்தமில்லை யாகும். நாம் செய்துகொள்ளவேண்டிய மனப்பழக்கங்களில் இதுவே முதன்மை பெற்றுச் சிறக்கும். இங்ஙனே பழகிஞ்சை ஒருவரும் வெல்லவல்லார். (*)

வெளிகு வயவஹாரங்கள்.

உலகில் எங்கும் ஒரே வகையாகப் பல வயவஹாரங்கள் சிதைந்து காண்கின்றன. அந்தவயவஹாரச் சொற்களின் உண்மை வடிவம் என்ன? என்பதை ஆராய்ச்சி செய்து வெளியிடவேண்டுமென்கிற விருப்பம் நமக்குள்ளது. அப்போதப்போது கிணைவுக்கு வருகின் றவற்றைப்பற்றி ஆராய்ச்சிகளை முறையே வெளியிட்டு வருவோம்.

“ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் என்ன சிதளம்?” என்றும், “ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் ஏதோ சிதளம் ஏற்பட்டாப்போலிருக்கிறது” என்றும் இப்படி பலரும் பல விடங்களிலும் பேசிவருகிறார்கள். கோபம் என்னும் பொருளை விவகரித்து சிதளமென்று ப்ரயோகம் செய்துவருகிறார்கள். குளிர்ச்சியென்னும் பொருளதான சிதளமென்கிற சொல்லுக்கு கோபம் எப்படி பொருளாகுமென்று விமர்சிக்கவேண்டும். உண்மையென்னவென்னில், சீற்றம் என்னுஞ்சொல் அனைவருமறிந்ததே. அதற்குக் கோபமென்கிற பொருள் ப்ரஸித்த மானதே. அச்சொல்லே சீத்தம் என்று வழங்குவந்தார்கள். அது சீதமாய் சீதளமாயிற்று. இதுவே உண்மை. சிலர் கூறுவது என்னவென்றால், தேறத்தில் உஷ்ணம் அதிகமாகால் அது சிதளமாகப் பரிணமிக்குமாம்; அது கெடுதலாம். ஆகவே சிதள மென்பதே உண்மை யான சொல்வடிவமாயிருக்கலாமென்று. ப்ருஷ்டதாடநாத் தந்தபங்க: என்கிற வொரு வார்த்தை வடமொழிப் புலவர்கள் சொல்லுவதுண்டு; அதுவே இங்கு கிணைவுக்கு வரும். ஆயுர்வேத வித்தமான அந்த சிதளத்திற்கும் “ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் என்ன சிதளம்?” என்கிற வார்த்தையிலுள்ள சிதளச் சொல்லுக்கும் யாதொரு ணம்பத்தமுமில்லையென்பதை அறிவுடையார் அறிவர்கள். சீற்றமென்னுஞ் சொல்லே க்ராம்யச் சிதைவாய் சிதளமாகி அதுவே விமர்ச சத்தியற்றவர்களின் வாக்கிலும் புகுந்து வருகின்றது.

(2)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருமாளிகைகளில் கல்யாணம் நடக்குமிடத்து, பச்சைக்கல் யாணத்தினன்று அத்தாபகர்கள் நாச்சியார் திருமொழியில் வாரணமாயிரம் பதிகத்துடன் சீர்பாடல் பாடுவதென்றொரு பத்ததியுண்டு; அப்போது, “சீர்பாடி களிமண்பாடப்போமே” என்று நீட்டுவதைப் பெரும்பாலும் அனைவரும் கேட்டிருப்பார்கள். அந்த வாக்யத்தின் உண்மையான ஆதுழர்வி எப்படிப்பட்டதென்று விமர்சிக்கவேண்டுமெனும் ப்ராப்தம். “களிமண்பாடப்போமே” என்பது ணம்பத்தமான வாக்யமன்று என்பதை யாவருமறிவர். உண்மையான வாக்யம் விகாரமுற்றிருக்கிற தென்பதை விவேகிகள் அறிந்திருப்பார்கள். அவ்வுண்மைவாக்யம் என்ன வென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? “சீர்பாடித் தளிர் பண்புப்போமே” என்றிருக்கலாமென்பர் சிலர். “சீர்பாடித் தருவம் பிடிப்போமே” என்றிருந்த தென்பர் சிலர். ஒவ்வொரு சீர்பாடலுக்கும் அத்தாபகர்கள் தருவம் பிடித்துத் தாம்பூலம் செறுதல் சிலைகளில் வழக்கமாம்; அதையிட்டு “சீர்பாடித் தருவம் பிடிப் போமே” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்களென்றும்; அதுதான் களிமண்பாடப் போமே யென்று மர்சிவிட்ட தென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதெல்லாம் உண்மையன்று. “சீர்பாடிக் களியின் களிப்போமே” என்பது தான் உண்மை வடிவம். ‘சீர்பாடல் பாடி நீங்கள் ணத்தோஷப்படுங்கள், நாங்களும் ணத்தோஷப்படுகிறோம், என்றபடி. இந்த வாக்கி யத்தை இசையிலே நீட்டிச் சொல்லும்போது களியின்கா ளிப்போமே என்று சொல்லிக்

கொண்டு வந்தார்கள் முன்னவர். காண்டையில் கனிமண்பாசனம் டப்போமே யாகவும் மிகாததைப் பெற்றொழிந்தது.

(3)

எங்கும் திவ்யப்பந்தம் தொடங்கும்போது ஸாதித்தருளாய் என்றோ ஸாதித்தருளாய் என்றோ தொடக்கக்காரர் கைகூப்பிச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு தனியன்களையோ பாசனங்களையோ சொல்லுவது வழக்கமாகக் காண்கிறது. ஸாதித்தருளவென்றிதழை யாரை நோக்கிச் சொல்லுகிறதென்று கேள்வி பிறக்குமே; கோஷ்டியில் பல பெரியோர்கள் எழுந்தருளியிருக்க, ஸஹஸா ஒருவர் ஆரம்பம் செய்வது தருதியன்றாதலால் நிம்மனம் ஸாதித்தருளவேணுமென்று அப்பெரியார்களை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துத் தொடங்குகிறபடியென்று மஹான்கள் பணிக்கக் கேட்டிருக்கிறோம். பல திவ்ய தேசங்களில் ஸாதித்தருள வென்று அல்பமால் சாய்த்தருள வென்றே சொல்லப் பெரும்பாலும் கேட்டுவருகிறபடியால் எம்பெருமானை நோக்கித் திருச் செகிசாய்த்தருளவேணுமென வேண்டி ஆரம்பம் செய்வதாகக் கொள்ளலாமென்று ஒரு பெரியார் பணித்தார். “மெய்க்கின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்கிற ஆழ்வார்பாசனத்திற்குப் பொருந்தியிருக்குமிது. ஆனாலும் இதை ஒரு சமமான வார்த்தையாகக் கொள்ளலாமென்று இதுதான் உண்மைச் சொல்வடிவமென்று கொள்ளலாகாதென்பது பலருடைய கருத்து.

நோய்களின் சிகிதையை.

சரீரம் தோன்றும் போதே வியாதிகளும் கூடவே தோன்றுகின்றன. “உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி” என்கிறார்கள். வியாதியில்லாத சரீரமே இருக்கமுடியாது. பூர்வாசாரியர்களின் ஸ்ரீ ஸ-ஓத்திகளில் “பைசல் கைசு, கோய் முக்கைசு” என்கிற பொருத்திய ஸ-ஓத்தியைக் காண்கிறோம். பைசல் என்றது பயல் என்றபடி; கைசு என்றது கையது என்றபடி. [குழந்தை ஒரு சாணுள்ளது; அக்குழந்தைக்கு நோய் மூன்று சாணுள்ளது] என்பது கருத்து. உடல் தோன்றியது முதலாக மாடும் வரையில் வியாதிகளுக்கு வசப்பட்டேயிருக்குமென்று அனுபவத்தாலும் திண்ணமாக அறிகிறோம்.

வியாதிகளோ பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுக்கெல்லாம் பலவகையான மருந்துகளும் அநாதிகாலமாகவே யேற்பட்டிருக்கின்றன. ஆயுர்வேத சாஸ்திரமென்பது இன்று நேற்று தோன்றியதன்று. மேல் காட்டினர் பலவகையான சிகிதையை முறைகளையும் மருத்துகளையும் கண்டு பிடித்து வெற்றிபெற்று வருகிறார்கள். இன்னமும் நாள்தோறும் புதியபுதிய மருந்துகளும் சிகிதையாக்காரங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவருகின்றன வென்று கேள்விப்படுகிறோம். மருத்து ஸ்வீகரித்தவுடனே வியாதி தலைய ஸூரம்பிக்கிற தென்பதையும் அனுபவத்தில் பார்த்துவருகிறோம். ஆகவே வைத்திய முறைகளில் காம் வெறுப்பு அநாமபிக்கையும் கொள்ளக்காணவில்லை. இது இப்படி நிற்க.

இளமை தொடங்கி அடியேனுக்குள்ள எண்ணத்தையும் அநுபவத்தையும் இங்குத் தெரிவிக்க விரும்பமுண்டாகிறது. அடியேனுக்கு மிக்க இளம்பிராயம்; ஏழெட்டு வயது இருக்கலாம். அப்போது ஒரு நாள் கடினமான ஜூரம் தோன்றியது. இரண்டு மூன்று நாட்களுள் அது மிகமிக அழிகரித்தது. என் மாதாவும் மாதாமணி பிதா மலிகளும் ஏதோ ஸ்ரீ ரா. 24—3.

கை மருத்தைத் தேலில் குழைத்துக் கொடுத்து வருகிறார்கள். கலங்கிடமான நிலைமையுண்டாகியும் திருத்தகப்பனார் சிந்தனையில் சிந்திக்கும் கொள்ளலில்லை. 'எகபுத்தானுயிற்றே, இப்படியே உபேசையாயிருக்கலாமா?' என்று பலரும் வந்து சொல்லுகிறார்கள். 'தருத்த டாக்டர்கள் யழைத்துக் காட்டக் கூடாதா?' என்றும் ஆபீஸர்கள் பலர் கண்ணீர் பெருக்குடன் சொல்லுகிறார்கள். அப்போது திருத்தகப்பனார் அவர்களுக்குக் கூறிய மறமொழி அடியேனுக்கு கன்னா நினைசிருக்கிறது. இன்று நேற்று போலிருக்கிறது. "நேரமும் தீட்டுமும் ஒன்று" என்றார். அதற்கு 'வியாக்கியானமும் தாமே செய்தார்; பங்காளிகள் முதலானுடைய ஐயனாமண காலங்களில் தொண்ணூறு கழிகைத் தீட்டு, மூன்று காலைத் தீட்டு, பத்து காலைத் தீட்டு என்றப்படி ஆசனசம் நேர்கின்றது. ஸ்திரீகளுக்கு முப்பது காலைத் தீட்டு, நார்பது காலைத் தீட்டு என்று முண்டாகிறது. இப்படிப்பட்ட தீட்டுகளுக்குக் காலத்தால் பரிஹாரமேதவிய மருத்தினால் பரிஹாரமுண்டோ? தீட்டு கழியவேண்டிய காலில் அது தன்னடையே கழியக்கூடுமேயல்லது மருத்து ஸ்திரீகரித்தக் கழிகைக் கூடியதன்றே. அப்படியே வியாதிகளும் காலத்தினால் கழியக்கூடியவைகளே. ஆனால் ஒரு வாயியுண்டு; தீட்டு நேர்ந்தால் இன்ன காலில் இது கழியக்கூடியதென்ற நிச்சய வுணர்ச்சி நமக்கு வலிதாகவுண்டு. வியாதிகள் நேர்ந்தால் அது கழியக்காலம் நிச்சயித்தக் கொள்ளமுடியாமலிருக்கின்றது. இதுவே வாயி. மற்றொரு வாயியுண்டு; நேருகிற தீட்டுகள் குறித்த காலத்தில் அவசியம் நீங்கி விடுமென்கிற நம்பிக்கையுண்டு. வியாதிகள் விலகத்தில் அது கிடையாது. என்னுடில் விலகங்களை அடியேனுடைய இளமையில் திருத்தகப்பனார் கூறியது பசுமத்தாரணியோல் தெஞ்சில் பதித்திருப்பினால் எப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் மருத்து ஸ்திரீகரிக்க அடியேனுக்கு சிருப்பம் பிறப்பில்லை.

நேரின் மேல் தோன்றும் விசணங்களுக்கு சிந்தனை அவசிய மென்று நினைக்கலாம். உள்ளே ஏற்படும் வியாதிகளுக்கு ஒளஷதங்களை உபயோகப்படுத்தாமலிருக்கலாமென்பதே இளமை தொடங்கி அடியேனுடைய எண்ணமும் அப்யானமும். ஒளஷதப்ரயோகங்களினால் வியாதிகளினது போலதைப் பலர் அதுபவத்தில் கண்டிருப்பதுபோலவே அடியேனும் ஒரு மருத்து மில்லாமல் நேரய தனிவதை ஸ்வாறுபவத்தில் பலகால் கண்டிருக்கிறேன். ஒளஷதவேவை பண்ணியும் பலரிடத்தில் அது கிஷ்ப்பலமாகிற தென்பதை யாரும் அபலாபர் செய்யமுடியாதன்றே. ஆகவே ஒளஷத வேவை பண்ணுததனால் மாணமும் மாணபர்யாயமான கஷ்டமும் நேர்ந்துவிடும் என்கிற வார்த்தைக்கும் அவகாசமில்லை. இவ்விலகத்தில் வாதகமாகவோ பாதகமாகவோ அன்பர்கள் எழுதியனுப்பும் வியாஸங்களை யாதரிப்போம்.

வைதிக வித்யைகளின் தூர்தரை.

பாரமண ஜாதியிற் பிறந்தவர்கள் தூற்றில் ஒருவரிருவாவது வேதமோதவது வழக்கம். அப்படியே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனித்தவர்கள் தூற்றில் ஒருவரிருவாவது தமிழ் வேதமாகிய திவ்யப்ரபத்தங்களை யோதவது வழக்கம். 'ஒவ்வொரு ஸ்ரீநில சில சில சிபங்களிலாவது வேதாத்யயகத்வரி விச்சேதமடையாமல் கேட்டுக் கொண்டிருத்ததுண்டு. பிராமணர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் பெரும்பாலும் வியாபாசங்களிலும் உத்யோகங்களிலும் பிசந்துவிட்டாலுங்கூட வைதிக ஸத்ததிகள் மூலியுடுக்குகளில்

வேதாத்யயக பரம்பரையை நிரந்தரமாக நடத்திவந்ததுண்டு. பத்திருபது வருஷ காலமாக இந்த பத்தறிமிகவும் மழுங்கி வருகின்றது. அக்ஷரங்களில் சிலவிடங்களில் வேதாத்யயக கோஷமும் சிலவிடங்களில் திவ்யப்பாபந்தாத்யயக கோஷமும் செவிக்கினிதாகச் செவிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இப்போது அநெல்லாம் கனவு கண்டாப்போலாய்கிட்டது. நிராப்பும் முக கொணாமுமில்லாத பிராமணப்பிள்ளைகள் தேடிப்பிடிக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். சிகாயஜ்ஞோபவீதங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற சிலரும் வேதோத வெட்கப்படுகிறார்கள். 'கண்டம் சுஷ்கமாகும்படி வேத மோதுவதனால் ஒற்றைக் காசுக்கு வழியுண்டா?' என்று கூசாமல் கேட்பவர்களே எங்கும் எலித்துவிட்டார்கள்.

வேத மோதுகிற கதை ஓடக்கட்டும். தர்க்க சிபாகாணுதி சாஸ்தாங்களையும் காவ்ய காடகாலங்காராதி ஸாஸ்திரியங்காரத்தங்களையும் பிராகிரபத்ததிரியில் வாசிப்பவர்கள் நாம் உண்டோவென்று பார்த்தால் ஒருவிரிஞவர்கூட ஓரிடத்திலும் தேறமாட்டார்கள். சிரோமணி பரீகைஷ யென்று ஒன்று ஏற்பட்ட பிறகு தலைகாலில்லாமல் சில புத்தகங்களை வாசித்து ஒன்றிலும் ஆழ்ந்த ஞானமில்லாமல் சிரோமணி பட்டம் பெற்றவுடனே உத்யோகங்களுக்கு முயற்சி செய்வதும், அந்த முயற்சி பலித்துவிட்டால் கிடைக்கிற பொருளைக் கொண்டு தேறையாத்திரை நடத்திக்கொண்டு போதைப் போக்குவதும் இவ்வளவே பெரும்பாலும் எங்கும் காண்பதாகும். ஸாமாந்ய சாஸ்தாங்களை வாசிப்பதென்பது வேதாந்த சாஸ்தாத்தின் தெளிவுக்காக ஏற்பட்டதே யொழிய அது ஸ்வயம் பாயோஜனமன்று. இக்காலத்தில் வேதாந்த சாஸ்தாத்தைப் பொருள்படுத்தவார் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. "அதனால் என்ன பாயோஜனம்?" என்கிற கேள்வியே ஒவ்வொருவர் வாழிலும் வருவதாயிற்று. பாயோஜனத்திற்கு பாயோஜனம் கேட்டால் யாரால் கிடைப்பதற்குமுடியும். நாம் தேற போஷணம் செய்வது எதற்காகவென்று கேட்டால் உண்மையான கிடைப்பதற்கு ஒருவராவது முன் வருவரோ?

"செவிக்குணையில்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றுக்கு மீயப்படும்" என்று குறளா சிரியர். செவியுணவு கொள்வதே முக்கியமென்றும் அதற்கு அக்மராகவே வயிற்றுணவு கொள்ளவேண்டுமென்றும் இதனால் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. 'வயிற்றுணவை முக்கியமாகக் கொண்டு மற்றவற்றையெல்லாம் அதற்கு உறுப்பாகக் கொள்வார்க்கு நாம் என் சொல்ல முடியும்? * ஸ்வ-ம-ஸி-த-த-பு-கி-வ-சி-சி-வி-சி-பு-பு-கி-த-ம-ந-ப-நி-ப-நி-கி-நி-சி-த- * என்றொரு வார்த்தையுண்டு. 'பசியுள்ளவனுக்கு எதுவுமே தோன்றாது' என்பது இதன் பொருள். வயிற்றுக்கு கிடைசொன்ன பிறகே எதுவும் கவனிக்க முடியுமாதலால் அவ்வர்கள் தேறையாத்திரையை முக்கியமாக கோக்குவதில் குறை கூறவு மொண்ணாது. காலமோ மிகவும் கடினமாகவுள்ளது. 10, 15 ரூபாயில் தேறையாத்திரை நிர்வஹித்தவனுக்கு இக்காலத்தில் தூது ரூபாயிருந்தாலும் போதவில்லை யென்பது வார்த்தை. வேதாத்யயனமும் வேதாந்த காலசேஷப்பங்களும் செய்து கொண்டிருந்தால் வயிற்றுக்கு என்னளும்? என்கிற கேள்வி அதுசிறமென்று நாம் நினைக்க முடியுமா? அது உசிதமான கேள்வியே. வைதிக வித்யாய்ந்தவர்கள் மனினமாய் கிடுகிறதே யென்கிற நிர்வேதத்தை நாம் வெளிவிடாமலிருக்க முடியவில்லை.

பண்டைக்காலத்தில் வைதிகவித்யைகளுக்கு மஹா சாஸ்தாக்களின் ஆதரவு அதிகமாக இருந்தது. அதனாலேயே அந்த வித்யை தழைத் தோங்கிவந்தது. இக்காலத்தில் இதை ஆதரிப்பாரில்லை. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. (மைஸூர்) ஸ்ரீ பாகாலஸாயமி, ஸ்ரீமத் அரோ

பிலமடாதிபதிகளான அழகியசிங்கர் ஸ்வாமிபோல்வார் வைதிக வித்யையின் பெருமையை யுணர்ந்தவர்களாகையால் ஸ்ரீ பாஷ்யாதி காலசேஷபங்கள் செய்யும் வித்யார்த்திகளுக்கு போஜனமளித்தும் விசேஷ ஸம்பாவனையளித்தும் ஆதரித்தாலுங்கூட அதிகாரிகள் அருமைப் படுகிறார்கள். சிலர் அதிகாரிகளாக வந்துசேர்ந்தாலும் அவர்களின் ஞாபகமெல்லாம் உத்யோக முயற்சியிலேயே யுள்ளதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஹிந்திபாஷையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களுக்கு ஆங்காங்கு உத்யோகங்கள் கிடைக்கின்றனவாம். அதற்குரிய பல பரீட்சைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாம், பலரும் அந்தப் பரீட்சைகளுக்குப் பாடங்கள் வாசிப்பதும் பரீட்சைகளுக்குப் போவதும் உபாத்யாயபதவிகளில் அமர்ந்த தேஹயாத்திரைக்கு வழிகிடைத்ததென்று களிப்பதமாயிருக்கிறது. மடாதிபதிகளிடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யாதி காலசேஷபஞ் செய்யும் வைதிகவித்யார்த்திகளும் தற்காலம் தேஹயாத்திரை ஈடைபெறுகிறதென்று காலசேஷபத்தில் அந்வயம் காட்டியிருக்கிறார்களே தவிர, இரவும் பகலும் ஸ்வாணங்கமெல்லாம் ஹிந்திபாடங்களிலேயேயென்று அவ்வார்களினாலேயே தெரிய வருகிறது.

எம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரங்களை யதிகரித்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எவ்விதமான உத்யோகத்திற்கும் செல்லாமல் கம்முடைய ஸ்ரீவாசார்ய நிவ்யகீர்த்தங்களிலேயே போதுபோக்கிக் கொண்டு அவற்றின் விசேஷப்ராசாரமார்க்கத்திலேயே ஊன்றிவிருக்க வழி செய்தால் கலமாயிருக்கும். இது ஸ்ரீவைஷ்ணவ மடாதிபதிகளுக்கு அளாத்யமன்று. இதை அவர்கள் திருவுள்ளம் பற்றவேணும். இதைப்பற்றி மறுபடியும் எழுதுவோம்.

ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவ வியாக்கியானம்.

இதில் ஸ்ரீராதக வியாக்கியானம் இவ்விதழில் முடிந்துவிட்டது. இதற்கு டைடல் பேஷ் ஆம்பத்திலேயே அச்சிடப்பட்டிருப்பது ஞாபகமில்லாமல் இப்போது மறுபடியும் முடிவில் அச்சிட்டிருக்கிறோம். இதையும் சேர்த்து பரிந்து செய்துகொள்ளலாம். உத்தர சதக வியாக்கியானம் இனி காமேண வெளிவரும்.

நித்யாநுஷ்டான பத்திதி.

காலை துவிய் கிட்டெழுந்தது முதல் இரவு சயனிக்குமளவும் நினப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனுட்டிக்க வேண்டிய முறைமைகளைச் சுருக்கமாக எழுதி வெளியிட்டு உபகரிக்க வேண்டுமென்று பல அன்பர்கள் பலகாலமாக விரும்புகின்றார்கள். உத்யோகங்களிலும் வியாபாரங்களிலும் அமர்ந்திருந்தாலுங்கூட வைதிகச்சந்தை குன்றமுலிருப்பவர்கள் பலருள் ராதலால் அவர்களுடைய விரும்பும் அவசியம் கிறைவேற்றத்தகுந்ததே. அடுத்த சஞ்சிகையில் அப்படிப்பட்டவொரு சிறு க்ரந்தம் வெளியிடுவோம்.

கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரான
ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம்.

—ஸ்ரீவசதகம்—

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய தத்வார்த்த சிந்தாமணி யென்னும்
வியாக்கியானத்தோடு கூடியது.

ஸ்ரீராமாநுஜ பத்திரிகையின் வெளியீடு.

மதராஸ், ரத்தினம் அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—உத்தரசதக வியாக்கியானம் தனியே உள்ளது.—

கிடைக்கும்:— க்ரந்தபுரலா ஆபிஸ், காஞ்சிபுரம்.

விலை 1-8-0

1950

புதிய வெளியீடுகளின் விளம்பரம்.

1. ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானம்.

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த தேஜம்பாலமமுதமன்ன வியாக்கியானத்தோடு கூடிய ஆசார்ய ஹ்ருதயம் காண்டு ப்ரகாணமும் உயர்ந்த காகிதத்தில் நிரந்த தமிழ் லிபியில் அச்சிடப்பட்டது. (இரண்டு மைபுடமாகவுள்ளது.) விலை 4-0-0.

2. ஸ்ரீவசந பூஷண மீயாட்ஸாபாஷ்யம்.

ஸ்ரீ குன்றத்தாரயன் அருளிச்செய்ததாக ப்ரவித்தபெற்ற இந்த க்ரந்தம் மம்ஸ்க்ருத பாஷையிலுள்ளதாகையால் தேவகாகரலிபியில் மிகச்சிறப்பாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது. விலை 3-0-0

3. ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்.

பட்டர் அருளிச்செய்த பகவத்குணதர்ப்டண மென்னும் இந்த பாஷ்யம் தேவகாகர லிபியில் திருத்தமாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது. விலை 2-8-0.

4. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவ வியாக்கியானம்.

கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த பஞ்சஸ்தவங்களுள் முதலான இத்தஸ்தவம் ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணக்கராசார்யர் இயற்றிய ப்ரதிபதார்த்த நாதப்யார்த்த விசேஷார்த்தங்களுடன் அச்சாகி வெளிவந்துள்ளது. மூலம் தேவகாகர லிபியிலும் தமிழ் லிபியிலுமுள்ளது. விலை 1-8-0.

5. திருவாய்மொழி எட்டாம் பத்து திவ்யார்த்த தீபிகை.

ஸ்ரீ காஞ்சி அண்ணக்கராசார்யர் இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையையோடு கூடிய காலாயிர திவ்யார்பத்தத்தில் திருவாய்மொழியில் 300 பாசாங்கள் (அநாவது 8, 9, 10 பத்துக்கள்) செடுகானாக பாக்கியிருந்தது. அதில் எட்டாம் பத்து உரை இப்போது வெளிவந்துள்ளது. விலை 2-4-0. (மற்ற இரண்டு பத்துகளும் இரண்டு மூன்று மாதங்களுள் வெளிவரும்.)

6. ஆசார்ய ஹ்ருதயப் பதவுரை.

ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்யார்த்தத்திற்குப் பிரதி பதார்த்தவுரை மிக அவசியம். அது மிக எளிதாகவும் விளக்கமாகவும் ஸ்ரீகாஞ்சி அண்ணக்கராசாரியரால் எழுதப்பட்டுள்ளது. தற்காலம் முதலிரண்டு பிரகாணங்களுக்கு சேர்த்தியாக அச்சாகி வெளிவந்துள்ளது. விலை 2-0-0 (பிற்பகுதியும் விரைவில் வெளிவரும்.)

7. நித்யாநுஸந்தேய ஸ்தோத்ரமாலா.

கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திவ்ய தேசத்தெம்பெருமான்கள் விஷயமாகவும் ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் ஜீயர் முதலான ஆசாரியர்கள் விஷயமாகவும் அகேக பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த நிற நிற ஸ்தோத்ரங்கள் (17) கொண்ட புத்தகமீது. ஸ்ரீகாஞ்சி அண்ணக்கராசாரியரியற்றிய விசி ஷையோடு கூடியது. விலை 1-12-0.

8. பூர்வாசார்ய வைபவம்.

ஸ்ரீமீசாதமுனிகள் தொடங்கி வேதார்த்ததெனிகள் மணவாளமாமுனிகளீராகவுள்ள ஆசார்யர்களின் வைபவங்கள் விசிடாகவும் விளக்கமாகவும் அண்ணக்கராசாரியரால் தொகுக்கப்பட்டது. அழகிய புதிய பதிப்பு விலை 1-8-0.

இன்னமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயதூல்கள் யாவும் தமிழ் தெலுங்கு காகரலிபிகளில் இடைக் கும். ஸ்ரீராமாநுஜன் முதலிய மாதார்த்தப் பத்ரிகைகளும் வெளிவருகின்றன. சமது ஸத்திரத்த ப்ரகாசக லபையில் மெய் க்கணாகச் சேரும்.

(விலாஸம்):—க்ரந்தமாலா ஆபிஸ், காஞ்சிபுரம்.

(10-9-50)

தீர்க்கம் நீண்டதும்
 ஸதா தாக ச்ரத் எப்போதும் தாகம் பண்ணு
 தாளு வதில்செருத்தடையதமான

***—பெரிய பெருமாள் ஒரு திருக்கையைத் தலையணியாக மடுத்திக்கொண்டும் மற்றொரு திருக்கையை நீட்டிக்கொண்டும் சயனித்தருளும் நிலைமையைக் கண்டால் முன்பு ராமாவதாரத்திலே கடலைக் கடந்து இலங்கைக்கெழுந்தருளவேண்டின் காலத்துக் கடலரசனை நோக்கிக் கரையிலே சரணுகதிதோற்ற சயனித்தருளின நிலைமை நினைவுக்கு வருகையாலே, ஸ்ரீவீதிபுணர்வானுடைய ஆசைக்கிசைந்து அந்த நிலைமைதன்மையே மீண்டும் காவிரிக்கரையிலே அபிரயித்துக் காட்டியருள்வதாக உல்லேகிக்கலாம்படி யிருக்கிற தென்கிறார்.

இதில் இரண்டாம் பாதத்தில் 'புரஸ்கர்த்தம்' என்று அல்பயமாக வன்றிககே 'புரஸ்கர்த்து' என்று ஷஷ்டிபக்தியான பாடமும் ஒன்றுண்டு; "புரஸ்கர்த்திவ ஸ்தித ஸ்ய ஸ்ரீரங்கிணை" என்று அவ்வயம், "அலம்பரிந்த கெருந்தடத்தை" என்ற அருளிச்செயலைத் திருவுள்ளம் பற்றி, "ஸதா தாகச்ரத்தாலு தீர்க்கம்" எனப்பட்டது.

[வீஷணகௌதுகாத்] 'மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிவங்கைத் திசை நோக்கி மலர்கண் வைத்த, என்னுடைய திருவரங்கன்' என்றதை இங்கு அநுஸந்திப்பது. ...

(106)

कुसुमभरालसौ सफटिकवेशिशयौ विटपावमरतरोः परं परिहसत् पृथु रक्षुजः ।

बहुमणिमुद्रिकाकनककुण्डोर्वलयैः किसलयि दूर्द्धयं फणिनि निर्भरसुसमिमः ॥१०७॥

குஸுமபராலஸௌ ஸ்படிகவேதீசயௌ விடபௌ
 அமரதரோஃ பரம் பரிஹஸத் ப்ருதரங்கபுஜை,
 பஹுமணிமுத்ரிகாகநகங்கணதோர்வலயை;
 கிஸலயி தோர்த்வயம் பணிநி கீர்ப்பரஸுப்தமிம;

107

பஹு— அனேகங்களான
 மணி முத்ரிகா— சந்தன மோதிரங்களென்ன
 கக— பொன்மயமான
 கங்கண— கைவளைகளென்ன
 தோர்வலயை: தோள்வளைகளென்ன
 (ஆகிய இவற்றாலே)
 கிஸலயி பல்லவங்களை யுடையதாயும்,
 பணிநி திருவணத்தாழ்வான்மீது
 கீர்ப்பர ஸுப்தம் நிர்விசாரமாகக் கண்வளர்ச்
 தருள்வதும்,
 (இப்படி யிருப்பதனாலே)
 குஸுமபர புஷ்பங்கள் நிறைந்திருப்
 அலஸௌ பதனூல் தழைத்தவைகளாய்

ஸ்படிக வேதி { ஸ்படிகக்கல் மயமான
 செயன { திண்ணியிலே படுத்திருப்பவை
 களான {
 அமரதரோ: { கல்பங்குடித்தின் இரண்டு
 விடபௌ { கிளைகளை
 பரம் { மிகவும் {
 பரிஹஸத் { பரிஹவீப்பதும் {
 ப்ருது { பருத்ததமான {
 சங்கபுஜ: தோர்த் { பெரியபெருமானுடைய புஜ
 வயம் { த்வயத்தை
 இம: { ஆச்சரிக்கிறோம்.

***—கீழ் ச்லோகத்தில் * புஜத்வயமயி ஸதா தாக ச்ரத் தாலு* என்றதற்கு விவரணமாயிருக்கு மிந்தச் ச்லோகம். அரங்கமா நகரிலாமர்ந்த கல்பவ்ரு ஷமாகிய அரங்கநாத னுடைய திருக்கைகள் விண்ணுலகத்திலுள்ள கல்பவ்ருஷத்தின் கிளைகளைப் பரிஹ ளீத்து அவற்றினும் வீறுபெற்றிருக்கின்றன வென்கிறார், [குஸுமபராலஸௌ] மரக் கிளைகள் புஷ்ப பாரத்தாலே தழைத்திருக்கும்; இங்கே குஸுமத்தை, ச் சென்னதுபல்ல வங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும், பெரிய பெருமானுடைய திருக்கைகளும் [பஹுமணி

முந்ரீகா கங்ககங்கண தோர்வலயை கீலலயி] திவ்யாபரணங்களினால் விளங்கப்பெற்றிருப்பது பல்வங்கனும் புஷ்பங்கனும் தோன்றப்பெற்றிருப்பன போலும். வரதராஜஸ்தவத்தில் "பாரீஜாதவ்ஹாபிதோ யா" என்ற ச்லோகத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

[ஸ்படிகவேதீசயேள] கல்பவ்ருக்ஷமானது தேவலோகத்ததாகையாலே அங்கே ஸ்படிகமய சிலாதலங்களுக்குக் குறையில்லையே; அந்த வ்ருக்ஷத்தின் கிளைகள் தழைந்து ஸ்படிகமணிமயமானதொரு வேதிகையிலே சாய்ந்துகிடக்கும்; பெரிய பெருமானுடைய புஜதவயமும் [பணிகி கிரீப்பரஸுப்தம்] திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனியாகிற ஸ்படிகவேதிகையிலே சாய்ந்துகிடக்கிறது. இப்படிப்பட்ட திருக்கைகளைப் பற்றுகிறோமென்றாயிற்று.

[ரங்கபுஜை] இது ஆறும் வேற்றுமை; ரங்கம் புக்கதி பாலயதீதி ரங்கபுக்—தஸ்ய. [கிரீப்பரஸுப்தம்] ஸேஷபதியாழ்வான் திருவாழியாழ்வான் தொடக்கமானார் பக்கலிலே ஜகந்நீர்வாஹ பாரதநத வைத்திருக்கையாலே தான் கிரீப்பரனாகக் கண்வளர்ந்தருளக் குறையில்லையிறே. த்ருவ்டாந்தத்திலே "குஸுமபராலஸேள" என்று சொல்லிவைத்து தார்ஷ்டாந்திகத்திலே கிரீப்பரஸுப்தம் என்று சொன்ன சமத்காரம் நோக்கத்தக்கது. பொறுக்கமுடியாதபடி விஞ்சினபாரததை வலிப்பதனால் சிரமமுண்டாகி சயனிப்பது அங்கு: ஒரு காரியப்பாடியல்லாமையாலே கண்வளர்ந்தருள்வது இங்கு. ... (107)

मद्रक्षामकौतुके सुकटके विक्रान्तिकर्णजे शङ्ख्याकिणककशिधि सुमनस्त्रङ्गोहने मर्दवे ।

दोर्द्वन्द्व बहुशः प्रलोभ्य कमलालीलोपथानं भवत्त्रिचालकमुद्रितं विजयते श्रीरङ्गसंज्ञिनः ॥१०८॥

மந்ரக்ஷாவ்ரதகௌதுகே ஸுகடகே லிக்ரான்திகர்ணேஜபே
சார்ங்கஜ்யாகிணகர்க்கசிம்நி ஸுமநஸ் ஸ்ரங்கமோஹகே மார்த்தவே,
தோர்த்வந்த்வம் பஹுசு ப்ரலோப்ய கமலாலிலோபதாநம் பவத்
த்ச்சிந்ராலகமுந்ரீதம் லீஜயதே ஸ்ரீரங்கஸம்ஸங்கிகை.

மந்ரக்ஷாவ்ரதகௌதுகே	{	என்னைக் காத் தருளும் விரதத் திற்குக் கட்டின கவகணஸூத்ரமாயுள்ள	ப்ரலோப்ய	ஆசைப்படச்செய்து
ஸுகடகே	{	அழகிய வளையிலும், விக்ரான்திகர்ணே	கமலா-	பெரிய பிராட்டியார்க்கு
விக்ரான்திகர்ணே	{	பராக்ரம ஸூசகமான ஜபே	லீலா உபதாநம்	{
சார்ங்க ஜ்யாகிணகர்க்கசிம்நி	{	சார்ங்கவிலவின் தழும்பினு கர்க்கசிம்நி	பவத்	{
ஸுமநஸ் ஸ்ரங்கமோஹகே	{	'புஷ்பமாலையோ இது' என்ற ஹகே	தத்திர அலக	{
மார்த்தவே	{	மயங்குவதற் குறப்பான ஸெவகுமார்யத்திலும்	முந்ரீதம்	{
பஹுசு	{	பெருப்பாஜம்	ஸ்ரீரங்க	{
			ஸம்ஸங்கிகை	{
			தோர்த்வந்த்வம்	{
			லீஜயதே	{

* * *—மீண்டும் பெரிய பெருமானுடைய திருக்கைகளிலே ஈடுபடுகிறார். பர்யாயேண பிராட்டிக்குத் தலையணையாகின்றது இந்த புஜதவயமும் என்கிறார். இத்திருக்கைகளானவை மூன்று அம்சங்களினால் பிராட்டியைத் தன்னிடத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டன வென்கிறார் பூர்வார்த்தத்தில். [மந்ரக்ஷாவ்ரதகௌதுகே ஸுகடகே] திருக்கையிலணிந்துள்ள கடகத்தைப் பிராட்டிக்குக் காட்டி 'நம் குழந்தையைக் காப்பதற்குக் கட்டின காப்புக்காண் இது' என்கிறாராம் பெரிய பெருமாள். 'நம் குழந்தையினிடத்திலே இவர்க்கு இவ்வளவு பரிவு உண்டாவதே!' என்று உகந்து அகலமாட்டாளிறே பிராட்டியை. பட்டார்தாம் ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபத லாலீதிறே. கௌதுகமென்று கங்கண ஸூத்ரத்துக்குப் பெயர்,

[விக்கார்திகர்ணேஜபே சார்ங்கஜ்யாகிணகர்க்கசிம்மி] "தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண்
தோயந்தவாம் அங்கை" என்கிறபடியே பராக்கரமப்ரகர்ஷத்துக்கு ஸூசகமாயிருக்கின்ற
நாணித்தழும்பைக் காட்டியும் பிராட்டியை உகப்பிக்கின்றாராம் பெரிய பெருமாள்.
விரவாசி தோற்றும்படியான சொரசொரப்புக் கண்ட திலையாகில் பிராட்டி தான்
தன்னைடொத்த பெண்களோடே அணைந்ததாக நினைப்பாளேயன்றி ஆண்புலியோடு
அணையப் பெற்றதாக நினையாளிறே. *தம் திருஷ்ட்வா சத்ருஷந்தாம்... வைதேஹி பர்த்
தாரம் பரிஷஸ்வஜே* என்று விரவாசிகண்டு உகந்து அணையுமவளிறே பிராட்டி. [ஸூமகஸ்
ஸ்ரங்கமோஹகே மாந்த்வே] *புஷ்பஹாஸ இதிநாம துஹாநம் ஸௌகுமாரீய மதிவாங்கம்ஸம் க்*
என்று கீழே அருளிச்செய்தபடியே மனமொழிகளுக்குக் கெட்டாத ஸௌகுமார்யத்தையுங்
காட்டி உகப்பிக்கிறாரென்கிறது. 'இது திருக்கையல்ல; புஷ்பமாலையே' என்று மயங்குவ
தற்குறுப்பான ஸௌகுமார்யத்திலும் பிராட்டியை *டுபடுத்தி என்கை. ஆக இப்படிப்
பட்ட மூன்று ஹேதுக்களாலே பிராட்டியை உகப்பித்து அவளுக்குத் தலையணையாக
அமைந்தனவாம் திருக்கைகள். "கமலாலீலோபதாநம்பவத்" என்றவிடத்துக்குச் சேர,
*ஆலிவாஹ ஸமயாத் க்ருஹே வநே சைசவே ததந யௌவகே புக், ஸ்வாபஹேதூநுபாச்சி
தோந்யயா ராமபாஹுருபதாந மேஷதே* 'என்ற உத்தரராமசரித ச்ோகரத்தம்' நினைவுக்கு
வரும்.

"கமலாம் லீலோபதாநம்பவத்" என்ற இரண்டு பதமான பாடமும் மிகப்
பொருந்தும். "கமலாம் ப்ரலோப்ய, தச்சித்ராலக முத்ரிதம் லீலோபதாநம்பவத்" என்று
அந்வயமாகும். ... (108)

भवार्तानां ववामृतसरसि मार्गं दिशदिव खयं वक्त्रेणैदं वरदमिति संदर्शितमिव ।
कराम्भोजं पद्मेस्त्वहनरुषा पाटलमिव श्रयामि श्रीरङ्गेशयितुरुपधानीकृतमहम् ॥ १० ॥

பவார்த்தாநாம் வக்த்ராம்குதஸரஸி மார்க்கம் திசதிவ
ஸ்வயம் வக்த்ரேணேதம் வரதமிதி ஸந்தர்சிதமிவ,
கராம்போஜம் பங்கேருஹவக்ருஷா பாடலமீவ
சர்யாமி ஸ்ரீரங்கேசவிஹுருபதாநீக்ருதமஹம்.

109

பவ ஆர்த்தாநாம் { ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதித்
தவர்களுக்கு
வக்த்ர அம்குத { திருமுகமாகிற அமுதத்தடா
ஸரஸி { கத்தில் (பொய்ச்சேர்
வதற்கு)
மார்க்கம் வழியை
திசத் { உபதேசிப்பது போன்
இவ (ஸ்திதம்) { றுள்ளதும்,
இதம் { 'இத்தத் திருக்கையானது
வரதம் இதி { வரங்களை யெல்லாம் அளிக்க
வல்லது என்று
வக்த்ரேண திருமுகத்தினால்

ஸ்வயம் தாகே
ஸந்தர்சிதம் இவ { காட்டப்பட்டது போன்
துள்ளதும்,
பங்கேருஹ வச { தாமரைக் காட்டினிடத்தில்
குஷா இவ { -சிற்றத்தினுலே போல
பாடலம் சிவத் திருப்பதம்
உபதாநீக்ருதம் { தலையணையாகச் செய்துகொள்
எப்பட்டதான
ஸ்ரீரங்கே சயிது; { பெரிய பெருமானது தாமரைச்
சரஅம்போஜம் { னையை
அஹம் சர்யாமி அடியென் பற்றுகிறேன்.

* * *—கீழ் நான்கு ச்லோகங்களிலே பெரிய பெருமானுடைய இரண்டு திருக்
கைகளையும் சேர அநுபவித்தார் : இதில், தலையணையாக அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு
வலத்திருக்கையை மாத்திரம் அநுபவிக்கிறார். திருக்கையைத் தலையணையாக மடுக்கும்
போது திருமுகமண்டலத்தைத் தொட்டுக் கொண்டு கிடக்கையாலே அந்த ஸந்ரி
வேசத்திற்கு இரண்டு உத்ப்ரேஷைகளிடுகிறார். [பவார்த்தாநாம் வக்த்ராம்குதஸரஸி
மார்க்கம் திசதிவ] உலகத்தில் தாபத்திலே தபிக்கப்பட்டவர்கள் ஒரு பொய்கையைத்
தேடித் திரிவர்கள் ; ஸம்ஸாரத்திலே தபிக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஸாமான்யமான ஒரு

பொய்கையினால் பானில்லையே; அம்ருதஸுரஸ்ஸிலே அவகாஹித்தாலன்றி அந்தத் தாபம் தீராதே; (1)தேர் திருமுகமான அம்ருத தடாகம் விளங்காநின்றது: இது தன்னிலே அவகாஹித்து உங்களுடைய ஸம்ஸார தாபங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று வகீதராமருத்ரஸுரஸ்ஸுக்கு வழிகாட்டியாயிருக்கின்றது போலும் இந்தத் திருக்கை. உலகில் கோடைகாலத்தில் தாபாதுரர்களான வழிப்போக்கர்கள் தெளியு மாறு இன்னதிசையிலே நல்ல பொய்கையுள்ளதென்று காட்டுதற்காகக் கைவிரல்குறி பிட்ட தூண்களை நாட்டிவைத்துக் காட்டுவர்களாய்த்து தார்பிகரான அரசர்கள்; அப் படியே இங்குக் காட்டுகிறப்படி.

[ஸவயம் வசந்தரேணேதம் வாநமிதி ஸந்தர்சித்பிவ.] திரு முகத்திலே திருக்கை படிந்திருக்கிறபடிக்கு உத்ப்ரேகித்தது கீழ்; அந்தத் திருக்கையைத் திருமுகம் நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறபடியே உத்ப்ரேகிப்பவராகிறது இது; அதாவது—தலையணையாக அமைத் துக் கொள்ளப்பட்ட உகிணபுஜத்திலே த்ருஷ்டிபாதம் பண்ணு நின்ற முகமானது கடாகுமாதிரி இங்கு தத்தாலே "இந்தக்கையே-வரமளிக்கும் கை" என்று தெரிவியா நின்றது போலும். நாட்டியம் நடிப்பவர்கள் விரலாலும் முகத்தாலுமிதே உட்கருத்தை விளக்கிக் காட்டுவது அங்கனே இரண்டுமாயிற்றிருக்க, பட்டர்போல்வாரான ரஸிகசிகா மணிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு நிலமன்றிதே இவ்வபிப்ராய விசேஷ விஜ்ஞாநம்.

[பங்கேருஹ வுஷா பாடலமிவ] திருக்கை சிவந்திருப்பது ஒரு காரணத்தாலன் றிதே; தாமரைப்பூப்போலே இயற்கையாகவே சிவந்திருக்கச் செய்தேயும் மதிசமத் காராதிசயத்தாலே ஹேதாத்ப்ரேகையே பண்ணுகிறபடி. கோபமுள்ள விடத்திலே சிவப்பு உண்டாகக்கண்டிருக்கும்; திருக்கைத்தலத்திற்குத் தாமரைக் காட்டிலே சேற்ற முண்டாகி அந்தச் சேற்றத்தினால் சிவப்பு உண்டாயிற்றுப் போலுமென்கிறார். திருக்கைக் குத் தாமரைக்காட்டி (வசந்தமேதென்னில்); "கட்டுரைக்கில் தாமரை நின்கண்பாதம் கை யொவ்வா., என்னும்படி நாம் அதன் செருக்கையடக்கி வெற்றி பெற்றிருக்கும் போது அது வெள்கி நீரினுள்ளேயிழிந்து அழிந்துபோக வேண்டியிருக்க அது செய யாதே இன்னமும் வெளியில் தலைகாட்டுவதே! என்ற சேற்றமாயிற்று. அன்றியே, தாமரைக்காட்டை வெல்லவேணுமென்றும் விருப்பத்தினாலுண்டான கோபமென்றுங் கூறுவர்.

किरीटं श्रीशैशिवितुल्यधानीकृतमुजः विधीशाधीशत्वादृत इति ससृश्य वदति ।
निहीनानां मुखं शरणागिति बाहुस्तदितरः स्फुटं त्रूते पादाभुजगुणमाजानुनिहितः ॥११०॥

கிரீடம் புரீரங்கேசயிதுருபநாக்கீக்குதபுஜை;
விதிசாநீசத்வாத் கடத இதி ஸம்ஸ்ப்ருச்ய வததி,
நிஹீநானாம் முக்யம் சரணமிதி பாஹுஸ்ததிதர;
ஸ்புடம் ப்ருதே பாதாம்புஜயுகளமாஜாஹ நிஹித;

புரீரங்கேசயித: பெரிய பெருமானுடைய உபநாசீக்குத
புஜ: { தலையணையாகச் செய்து கொள்ளப்பட்ட திருக்கை யானது }
கிரீடம் திருவயிஷேசத்தை
ஸம்ஸ்ப்ருச்ய தொட்டு
விதிசா { "பாஹுமருதர் கருக்கும் தலைவராகையாலே (இவர்க்கு இந்திருவயிஷே சம்) பொருத்தியிருக்கிறது" என்ற சொல்லா நின்றது; }

ஆஜாத முழுத்தான் வரையில் நிஹித: (கீட்டி) வைக்கப்பட்டுள்ள ததிதர: பாஹு: மந்திரெரு திருக்கையானது பாத அம் புஜ { திருவடித்தாமரை யிணையை யுகளம் }
ஸம்ஸ்ப்ருச்ய தொட்டுக்காட்டி நிஹிதாஹம் "தாழ்த்தவர்களுக்கு முக்யம் { (இத்திருவடிகளே) முக்யிய மான புதல்" என்றம் }
ஸ்புடம் ப்ருதே சொல்லா நின்றது போலும்.

* * *—எரிமஹாவலோகநய்யாயத்தாலே மீண்டும் இரண்டு திருக்கைகளையும் சேர வநுபவிக்கிறாதிஸ். * அங்கைநந்தர் நிறுவியவசகைஸ் ஸசிதஸ் மெய்கர்த்தி: * என்றூப் போலே மெளநநியமங் கொண்டவர்களும் அங்கவிந்யாஸ விசேஷமாத்ரத்தாலே அபிப் ராய ஸுசகம் பண்ணுவதுண்டிதே; அதுபோலே இவ்விரண்டு திருக்கைகளும் ஊமை களாய்க்கொண்டே சேஷ்டையினாலேயே வக்தவ்யாம்சத்தை விளங்கக் சொல்லு கின்றன வென்கிறார். தலையணையாக அமைத்துக்கொள்ளப்பட — வெரு திருக்கை யானது திருவபிஷேகத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கு மிருப்பினாலே "பரஹ்மருத்ரர் களுக்கும் தலைவரான பெரியபெருமானொருவர்க்கே இத்திருவபிஷேகம் பொருந்தும்", என்று தெரிவிக்கின்றது போலும். இனி, திருமுழந்தாளளவும் நீட்டிவைக்கப்பட்டிருக் கின்ற மற்றொரு இடத்திருக்கையானது திருவடியைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்குமிருப்பி னாலே "இத்திருவடியினையே தாழ்ந்தார்க்குத் தக்க புகலிடம்" என்று தெரிவிக்கின்றது போலும். வலத்திருக்கையானது பரத்வந்தைக் கோட்சொல்லித் தருகின்றது. இடத் திருக்கையானது ஸௌலய்யத்தைக் கோட்சொல்லித் தருகின்றது என்றாயிற்று.

நான்காம் பாதத்திலுள்ள 'ஸ்புடம்' என்னும் அவ்யயம் ஆவங்காரிக ஸமயத்தின் படி உத்த்ரேக்ஷாலிங்கமென்று கொள்ளலாகும். ... (110)

मल्यजशशिलिंसं मालतीदामतल्पं सुमणिसरवितानं कौस्तुभस्वस्तिदीपम् ।

दनुजवृषविपाणोलेखचित्रं च लक्ष्मीलक्ष्मिगृहमुपासे रक्षसर्वसहोरः ॥१११॥

மலயஜசசிலிப்தம் மாலதீதாமதல்பம்
ஸுமணிஸரவிதானம் கேளஸ்தபஸ்வஸ்திதீபம்,
தனுஜவ்ருஷவிஷானேஸ்லேகசித்ரஞ்ச லக்ஷ்மீ -
லலிதக்ருஹமுபாஸே ரங்கஸர்வம்ஸஹோரஃ.

111

மலயஜ சரி	{ சந்தனத்தாலும் பச்சைக்கருப்	ததுறு வ்ருஷ-	{ அஸூரர்கள்கிற ஏடுகளின
விப்தம்	{ பூர்த்தாலும் பூசப்பட்டதாய்	விஷாண-	{ றுடைய
மாலதீ தாம	{ மூல்லை மாலையைப் படுக்கை	உல்லேக-	{ கொம்புகளினுண்டான
தல்பம்	{ யாகவுடையதாய்	சித்ரம் ச	{ ரகைகளை
ஸுமணி ஸர	{ நிறத்த ரங்கங்களினாலைய	ரங்கஸர்வம் ஸஹ	{ சித்திரமாக வுடைத்தாய்
விதானம்	{ ளரங்களை மேற் கட்டியாக	உர:	{ மிருக்கிற
	{ வுடையதாய்,		{ பெரிய பெருமானுடைய
கேளஸ்தப	{ கேளஸ்தபமணியாகிற மங்கள	லக்ஷ்மீ லலித	{ திருமார்பை
ஸ்வஸ்தி தீபம்	{ தீபத்தை யுடையதாய்	க்ருஹம் உபாஸே	{ பிராட்டியின் விலாஸ யத்திர
			{ மாக அது ஸத்திக்கிறேன்.

* * *—திருக்கைகளில் நின்றுத் திருமார்பிலே இழிந்து அநுபவிக்கிறார். பெரிய பெருமானுடைய திருமார்பைப் பெரியபிராட்டியானுடைய கேளீக்ருஹமாகப் பொருந்தப் பேசுகிறார். கீழ்ச்லோகத்தில் திருவடியானது நிறுவீநானாம் முக்கிய சரண மென்னப் பட்டது; இதில் திருமார்பு நாளீனமுத்தமாயா; முக்கியம் சரண மென்னப்படுகிறது. சரண சப்தம் க்ருஹத்துக்கும் வாசகமிதே. லக்ஷ்மீ லலிதக்ருஹமிதே திருமார்பு.

[மலயஜசசிலிப்தம்] கேளீக்ருஹமானது சந்தந கர்ப்பூராதிகள் பூசப்பெற்று நறு மணம் கமழும்; திருமார்பும் அங்ஙனே யிராநின்றது. [மாலதீதாமதல்பம்] கேளீக்ருஹத் திலே நல்ல புஷ்பயநம் விரிக்கப்பட்டிருக்கும்; இதுதனக்கும் குறையில்லையிதே திருமார்பில். "தோளினைமேலும் கண்மார்பின் மேலும்... புனைந்த தண்ணத்துயுடையம்மான்" இதே. [ஸுமணிஸரவிதானம்] கேளீக்ருஹமானது விலையுயர்ந்த ரத்நஸரங்கள் தொங்கவிடப்பெற்று அலங்க்ருதமாயிருக்கும்; *கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாம மும் முடிவில்லதோரெழில் நீலமேனியிலே இவற்றுக்கும்குறையில்லையிதே. [கேளஸ்தப ஸ்வஸ்திதீபம்] "குத்துவிளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்" என்றும் "தாமணி

மாட்டத்துச்சுற்றும் விளக்கெரியத்..... நாயிலணைமேல் கண்வளரும்" என்றும் "மன்னு மணிவிளக்கைமாட்டி மழைக்கண்ணா பன்னுவிசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல்" என்றும் சொல்லுமாபோலே கேளீக்ருஹமானது மங்களதிபம் விளங்கப்பெற்றிருக்கும்; *குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திருமார்பாகையாலே ஸ்ரீகௌஸ்துபமணியே யாயிற்று இங்கு மங்களதிபம்.

[தனுஷ்ருஷ விஷாணைல்லேக சித்ராஞ்ச.] கேளீக்ருஹத்தில் ஆலேக்கய சித்ரங்கள் அமைந்திருக்கும்; அஸுரர்களாகிற காளைகளோடே போர்செய்யும்போது அவற்றின் கொம்புபோன்ற நகங்கள் திருமார்பிலே பொற்றி அதனுலுண்டான ரேகாசித்ரங்கள் நிரம்பியிருக்குமிங்கு. கேளீக்ருஹங்களிலே வ்ருஷபங்களின் கொம்புகளை மாட்டி அழகு பெறுத்துவதும் பலவகைச்சித்திரங்க ளெழுதி வைப்பதும் வழக்கமாகையாலே லக்ஷ்மீ லலிதக்ருஹபக்ஷத்தில் வ்ருஷவிஷாணை உல்லேகைச் சித்ரம் என்று வ்யுத்தபத்தி கொள்ள லாம், திருமார்புபக்ஷத்தில் துனா எவ துபா; தோ (நவரூபை) விஷாணை (ஜனிதா) யே உஷை; தை: சித்ரம் என்றாகக்கடவது. அல்லது, அஸுராவேசங்கொண்ட விருஷபங்களினுடைய கொம்புக ளாலுண்டான ரேகைகளினால் சித்திர மெழுதப்பெற்றிருக்கின்றது திருமார்பு என்றுங் கொள்ளலாம். கப்பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளும் பொருட்டு அவள் தந்தை கந்யாசல்கமாகக் குறித்தபடி யாவார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் வலியடக்கி வென்ற வரலாறு ப்ரஸீதம்.

அன்றியும், கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருது வடிவங்கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரி யைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு கண்ணபிரானது திருவயிற்றின்மேற் கணவைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்ந்துவர, பிரான் அவ்வெருதைக் கொன்றுமுடித்த வரலாறும் உண்டு. ஆகவே, தனுஷ்ருஷவிஷாணைல்லேக சித்ரம் எம்பெருமானுடைய திருமார்புக்கு விபவாவதார த்ருஷ்டியாலுண்டு, *கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயனேயிறே அணியரங்கனயிருப்பது.

ஆக இவ்வகையாலே பெரியபிராட்டியாருடைய சயநக்ருஹமென்னப் பொருட் தின பெரியபெருமார் திருமார்பை உபாஸிக்கிறே நென்றாயிற்று, (111)

हारकारितेनमंशुहरीमालर्द्धिं मुक्ताकरश्रीशीकरदुर्दिनं तत इतो व्याकीर्णलोत्करम् ।

आविःकौस्तुभलक्ष्मि रजवसनेर्निस्सीमभूमाद्भुतं वक्षो मन्दरमथ्यमानजलविश्राघं विलोकेमहि ॥१२॥

ஹார ஸ்பாசித் பேநமம்சலஹரீமாலர்த்தி முக்தாபல—
 சீரோ சீசீகரநூர்த்திகம் ததஇதோ வ்யாகீர்ணர்த்கோந்தகரம்,
 ஆவி: கௌஸ்துபலக்ஷ்மீ ரங்கவஸதேர் நிஸ்ஸீமபூமாந்புதம்,
 வகேசுநா மக்தரமத்த்யமாநஜ பதிசீலாகம் விலோகேமஹி.

112

ஹார ஸ்பாசித் பேசம்	{ மு. தா ஹாரங்களைப் பெருத்த ரைகளாக வுடைத்தாயும்	ஆவி: கௌஸ்துப லக்ஷ்மீ	{ கௌஸ்துபமணியும், திருமா மகளும் தோன்றப் பெற்ற தாயும்
அம்க லஹரீ மாலா ருத்தி	{ காந்திகளாகிற அலை வரிசை களின் ஸம் குத்தியை யுடைத்தாயும்	நிஸ்ஸீம பூம அத் புதம்	{ அளவிற்ற பெருமையினாலே ஆச்சரியமாயிருக்கிற
முக்தாபல சீரோ சீசீகர நூர்த்திகம்	{ மு. த்த வரிசைகளாகிற ஜல பித்துக்களாலே அடர்த்த தாயும்	ரங்கவஸதே: வசு:	{ பெரிய பெருமாளுடைய திரு மார்பை
இதஸ்தத: வ்யாகீர்ண ர்த்க: உத்தகம்	{ இ. ருமக்கும் நி. யிருக்கிற ரத்தஸமுஹம் னை யுடைத்தாயும்	மக்தர மத்த்யமாந ஜலதி சீலாகம்	{ மக்தர மலையினால் கடையப் பெரிசின் கடலினோ டொத்த பெருமையை யுடையதாக
		விலோகேமஹி	{ ஸேவிக்கக் கடவோம்,

***—பேரருளாளனுடைய திருமார்பிலே யீடுபட்ட ஆழ்வான் (வரதராஜஸ்தவத்தில்) அருளிச்செய்த *மந்த்யமாநசலபேரிலஸிந்து* என்ற ச்லோகத்தைப் பெரும்பாலும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்வதாம் இந்த ச்லோகம். மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டிக் கடைந்த திருப்பாற்கடல் போன்றுள்ளது பெரியபெருமானுடைய திருமார்பு என்கிறார்.

[ஹாரஸ்பாரித பேகம்] கடல் கடையுங்காலத்தில் நுரைகள் நிரம்பியிருக்கும்; திருமார்பிலோ வென்னில், வெண்முத்து வடங்களே நுரைகளாம். [அம்ச லஹரீ மாலர்த்தி] கடலானது அலைகள் மோதப்பெறும்; திருமார்பிலே காந்திவெள்ளம் அலையெறிகின்றது. [முக்தாபலச்ச்ரேணீ சீகரதூர்த்திம்] கடலில் நீர்த்திவலைகள் வியாபித்திருக்கும்; திருமார்பில் முத்துக்களே நீர்த்திவலைகள். [தூர்த்திம்] *மேகச்சங்கேஹநி தூர்த்திம்* என்ற அமரகோசத்தின்படியே மேகங்கள் வியாபித்திருக்கப்பெற்ற தினம் தூர்த்திந் மெனப்படும்; அந்த முழுப்பொருளும் இங்கு விவகிதமன்று; 'வியாபிக்கப்பட்டது' என்னுமளவே இங்கு விவகிதமான பொருள். [தத இதோ வ்யாகீரண ரத்நோத்தகம்] இங்கு ரூபகாபேஷையில்லை; எங்குப்பார்த்தாலும் ரத்நங்கள் விளங்கா நிற்குந்தன்மை கடலுக்கும் திரு மார்புக்கும் லாதாரணமிறே.

[ஆலீகேளஸ்துபலக்ஷமி] கடல் கடையும்போதிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபமணியும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷமியும் ஆவிர்ப்பவித்தது; அந்த கௌஸ்துப லக்ஷமிகளின் தோற்றம் திருமார்பிலும் குறையற்றதிறே: "குருமாணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திருமார்பு." "அகல கில்லேனிறையுமென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பு."

நிஸ்ஸீடபூமாத்தபதம்நிஸ்ஸீமேந பூம்நா அத்புதம்=பூம சப்தத்துக்கு இரண்டு பொருளுண்டு; வடிவிலாகும் பெருமையும் குணத்திலொலாகும் பெருமையும். கடலின் விஸ்தாரம் எல்லையற்ற தாகையாலே முந்திவபொருள் அதற்குச்சேரும்; திருமார்பின் வைபவம் வாசாமகோசரமாகையாலே பிந்தின பொருள் இதற்குச்சேரும். 'நிஸ்ஸீம பூம' என்றவளவில் ஒருபதமாகவும் 'அத்புதம்' என்று வேறுபதமாகவும் பிரித்துரைக்கவுமாம். தாத்பர்யமொன்றே.

ஆக இவ்வகைகளாலே, மந்தரமிட்டுக் கடைந்த கடலின் நிலைமையைடைந்திருக்கும்தான திருமார்பைக் கண்குளிர ஸேவிக்கக் கடவோமொரூராயிற்று. (112)

वक्षःस्थल्यां तुलसिकमलाकौस्तुभैर्वैजयन्ती सर्वशत्वं कथयतितरां रङ्गधानस्तदास्ताम् ।

कूर्मव्याघ्रीनखपरिमिल्लख्यहेती यशोदानद्धा मौग्याभरणमधिकं नस्समाधिं धिनोति ॥११३॥

வக்சுஸ்ஸ்தல்யாம் துலஸிகமலாகௌஸ்துபைர் வைஜயந்தி ஸர்வேசத்வம் கதயதிதராம் ரங்கதாம்நஸ் ததாஸ்தாம், கூர்மவ்யாகீரிகபரிமல்த்பஞ்ச்ஹேதி யசோதா= நத்தா, மௌகத்யாபரணமதிகம் நஸ் ஸமாதிம் திகோதி.

ரங்கதாம்ந: பெரிய பெருமானுடைய
வக்சுஸ்ஸ்தல்யாம் திருமார்பிடத்திலே
துளவி கமலா { திருத்தழாய் பெரிய பிராட்டி
கௌஸ்துபை: { யார் ஸ்ரீ கொந்துபம் ஆகிய
இவற்றோடு (கூடியிருக்கிற)
வைஜயந்தி வகமலையானது
ஸர்வசத்வம் { 'இவர் ஸர்வஸ்மாந் பரர்'
என்னுமிடத்தை
கதயதிதராம் கண்கு விளக்குகின்றது:
நத் ஆஸ்தாம் அது நிற்க:

மௌகத்ய ஆப { இளமைப்பருவத்திற் குடிய
ரணம் { திருவாபரணமாக
யசோதா கத்தா { யசோதாப் பிராட்டியினால்
சாத்தப்பட்ட
கூர்ம வ்யாகீரீக { ஆமை ககம் புலி ககம் என்ப
பரிமலத் பஞ்ச { வட்டுறோடு கூடியன பஞ்சாயு
தேதி { தாரணமானது
க: கம்முடைய
ஸமாதிம் சித்தஞ்சுத்தியை
அதிகம் திகோதி மிகவும் மகிழ்விக்கின்றது.

***—பெரியபெருமானுடைய திருமார்பில் பரத்வ லௌலப்பங்க ளீரண்டையும் அநுபவிக்கிற அமுத காண்மின்.—திருமார்பானது பிராட்டி. ஸ்ரீகௌஸ்துபமணி; வநமாலை முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பது போலவே யசோதைப்பிராட்டி சாத்தின அச்சத்தாலி ஆமைத்தாலி முதலிய க்ராமய பூஷணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கையாலே பரத்வ லௌலப்பங்களிரண்டும் பொலிவின்றன வென்கிறார். இரண்டும் பொலிந்தாலும் பரத்வ ப்ரகாசத்திலே உபேகையும் லௌலப்ப ப்ரகா சத்திலே ஆதராதிசயமும் தோற்ற அருளிச்செய்கிறாநீதில்.

திருத்தமாயலங்கல், திருமாமகள் குருமாமணிப்பூண் வநமாலை ஆகிய இவ்வா பரணங்கள் பெரியபெருமானுடைய ஸர்வேச்வரத்வத்தை விளம்பரப்படுத்துகின்றன; ஆயினும் இது கிடக்க; ஆமைநகம், புலிநகம், பஞ்சாயுதஹாரம் என்னுமித் திருவாபரணங்கள் உசோதைப்பிராட்டி சாத்தினவை, இன்னமும் திருமார்விலே திகழா நின்ற லௌலப்ப கால்டையை விளங்கச்செய்கின்றன வாதலால் இதுகொண்டு உகப் போம்என்றாயிற்று.

[கூர்ம....இயாதி.] "அக்குவட முடுத்து சூமைத்தாலிபூண்ட அனந்தசயனன், தக்கமாமணி வண்ணன் வாசுதேவன் தளர்நடை நடவானே" என்ற பெரியாழ்வா ரருளிச்செயல் அறிய.

[பஞ்சுறேதி] ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிக னருளிச்செய்த யாதவாப்யுதயத்தில் [4—9] "மஹாதிடோபானவஹ்ஸுகாமா: ਗੁਸுਸதாं ਗੋਪதயஸ்மெதா: | सुवर्णसूत्रप्रथिताभिरामां पञ्चायुधीमाभरणं वन्धुः" என்றுள்ள ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும். அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே "पञ्चायुधाभरणधारिणी बालानां महादिदोषवारणमित्याहुः" என்றது அறியத்தக்கது.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் சைசவத்திலே சாத்தின திருவாபரணங்கள் அர்ச்சையிலும் திகழாமோவென்னில்; நாதாத்மய பாவநா ப்ரகர்ஷ மிருக்கிறபடி. "பெரிய பெருமானுடைய கொறுட்டையை மோந்துபார்த்தால் இன்றும் வெண்ணெய் மொச்சை நாற்றம் நாற்றம்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்வரென்பது ப்ரஸித்தம். ஆழ்வானும் திருமாலினுஞ்சேலை யழகருடைய திருக்கபோலங்களை அநுபவித்துப் பேசும்போது ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் "यशोदासुख्यमोक्षमित्तुचुकाप्राणमुदितौ कपोलवद्यापि ह्यनुरततद्वर्गमकौ" என்றருளிச் செய்ததும் ஸமரிக்கத்தகும்.

[நுஸமாதீம் அதிகம் தீநோதி] மங்களாசாஸநத்திலே ஊற்ற முடையோமான நாம் அச்சங்கெட்டிருக்கப் பற்றுக பெற்றோ மென்றவாறு. ... (113)

कियान् भरो मम जगदण्डमण्डलीत्यवृषितः कृशितमिवोदरं विभोः ।

रिशिषोचितजगतीपरम्परां परामिव प्रथयति नाभिपङ्कजम् ॥११४॥

தியாக் பரோ மம ஜகதண்டமண்டலீதி அந்ருப்தித: க்ருசிதமீவோதாம் விபோ: , ரிக்ஷிஷோசிதஜகதீபரம்பராம் பராமீவ ப்ரதயதி நாபிபங்கஜம். 114

விபோ: பெரிய பெருமானுடைய
உதரம் திருவயிறுனது
ஜகத் அண்டம் { "பதினான்கு லோகங்களாக
மண்டலீ" வள்ள அண்ட ஸமுதறம்
மம எங்கு
கியாக் பர: இதி எவ்வளவு பரம்" என்ற
அந்ருப்தித: முடிக்குறையினாலே

க்ருசிதம் இவ இளைத்தது போலும் ;
காபி பங்கஜம் திருகாபிச் கமலமானது
பராம் வேறான
ரிக்ஷிஷா உசித { (தனது) ரக்ஷணப் பாரிப்புக்
ஜகதீ பரம்பராம் குத் தருதியான லோக
ஸமுதறத்தை
ப்ரதயதி இவ வெளியிடுகின்றது போலும்.

***—இதில் முன்னடிகளாலே திருவயிற்றையும் பின்னடிகளாலே திருநாபிக் கமலத்தையும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார். * அண்டரண்டபதி, ஊட்டத்தொருமாநில மெழுமால்வரை முற்றுமுண்ட திருவயிற்று அண்டக்குலங்களுக்கு ஆசிரமாயிருக்கச் செய்தேயும் பருத்துக்காட்டாதே மிகச் சிறுத்திருப்பதற்கு ஹேதாத்திரோசை, பண்ணுகிறார். [சியாந் பர இத்யாதி.] உலகத்தில் ஒருவன் எவ்வளவு உட்கொண்டாலும் நெஞ்சில் ஒரு அத்ருப்தி இருந்தக்கால் ஊட்டது உருக்காட்டாதே மெலிந்து போம்படியிருக்கும் என்பது ஸர்வாநுபவஸித்தம். அப்படியே; பெரிய பெருமானும் உலகமுழுவதையு மமுதுசெய்யப்பெற்றாலும் “முத்திலங்கு காரார் தின்கடலேழும் மலையேழிவ்வுலகேமுண்டும், ஆராதென்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே.” என்கிறபடியே பெருவயிறு படைத்த நமக்கு இது ஒரு உணவோ? ரக்ஷணத்திலே பரக்கப் பாரித் திருக்கிற நமக்கு இது ஒரு வரவுசெலவோ? என்று அத்ருப்தியே கொண்டிருப்பதால் திருவயிறு மெலிந்துகிடக்கின்றதுபோலும் மெளகிறார். “வரதராஜஸ்தவத்திலுள்ள * அண்டாநாம் த்வதுதரமாமந்தி* என்ற ச்லோகத்திற்காட்டிலும் இதுவொரு விலக்ஷணப் ப்ரக்ரியை. உதரம் க்ருசமாயிருக்கை மஹாபுருஷலக்ஷணம்; அதற்கு வேறொரு ஹேதுவை உல்லேகிப்பது கவிபுத்தி சமத்காரம். ப்ரளயகாலத்தில் உள்ளடங்கின அண்டங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி “ஐகதண்டமண்டலீ” எனப்பட்டது; இங்கு விபோ: என்றது ஸாபிப்ராயம்; பெருவயிற்றான என்று குறிப்பித்தபடி.

இனி உத்தரார்த்தம் அமைந்த அழகை என் சொல்வோம்! அவாப்த ஸமஸ்த காமனென்று புகழ்பெற்ற எம்பெருமானுக்கு ஒரு அத்ருப்தி உண்டாயிற்றென்றால் அதனைப்போக்க வல்லாரா? அந்தோ! ஒருவரும் போக்கவல்லாரில்லையே! என்று பார்த்துத் திருநாபிக் கமலமானது ‘எம்பெருமானுக்குப் பரிபூர்ண த்ருப்தியை நாம் உண்டாக்கி அத்ருப்தியை அகற்றுவோம்: என்று முற்படுகின்றதென்கிறார்.

[சிரக்ஷிஷேத்யாதி.] எம்பெருமானுடைய அத்ருப்தியாவது - ‘ரக்ஷணத்திலே போரப் பாரிப்புடைய நமக்கு ரக்ஷயவர்க்கம் போரவில்லையே!’ என்கிற அத்ருப்தியே யிறே; மேன்மேலும் மிகுதியாக ரக்ஷயவர்க்கம் கிடைத்துவிட்டால் இந்த அத்ருப்தி தணிந்தொழியுமே; ஆகவே, நாபிக்கமலமானது மேன்மேலும் ஐகந்மண்டலங்களைப் பெருக்கப்படைத்துத்தந்து அந்த அத்ருப்தியை அகற்றப் பாரிக்கின்றது போலும் மென்ற தாயிற்று. மேல் உத்தரஸ்தவத்திலே “நாபிபயத்ய மானஸமிவ ஸுபனமாமன்ய சிசுஸுதஸ்யौ” (67.) என்ற ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்தேயம். நாபிப்தம் மிருக்குரிருப்பைப் பார்த்தால் இன்னமும் ஐகதஸ்ருஷ்டிபண்ணுகைக்கு ஸற்றஜமாயிருப்பது போலே இளமையும் செவ்வியும் மாறாதே நித்யயெளவகம் பூண்டிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. ரக்ஷிதுமிஷ்டா-ரிரக்ஷிணா || (114)

त्रिविधचिदचिद्द्वन्द्वं तुन्दावल्म्वि वलित्रयं विगणयदिवैधर्म्यं व्याख्याति रङ्गमहेसितुः ।
मणतवशतां ब्रूते दामोदरत्वकरः किणः तदुभयगुणाकृष्टं पष्टं किलोदरवन्धनम् ॥११५॥

த்சிவதசிதசித்ப்ருந்தம் துந்தாவலம்பி வலித்ரயம்
விகணயதிவைச்வர்யம் வ்யாக்யாதி ரங்கமஹேசிது:
ப்ரணதவசதாம் ப்ருதே தாமோதரத்வகர: கிண:
ததபயகுணாக்குஷ்டம் பட்டம் கிலோ. தரபந்தகம்.

ரங்கமேறெடுத: பெரிய பெருமானுடைய
 துக்க அவலம்பி திருவயிற்றைப் பற்றியிருக்கிற
 வலி த்ரயம் தீவிலியானது
 த்ரிவித-சித் { மூவகைப்பட்ட சேதநா சேதந
 அசித். ப்ருத்தம் } னமுறைத்தை
 விகணயத் இவ { என்ன நின்றது போன்ற
 ஐச்வரியம் } (சுகல சேதநாசேதந சியா
 ல்யாக்ச்யாதி { டகத்வமாகிற) ஐச்வரியத்தை
 விபாக்சியானம் பண்ணுகிறது;

தாமோதரத்வ தாமோதரனென்னும் திரு
 கா: ணை: { காமத்துக்கு அடியான தாம்
 புத் தழும்பானது
 ப்ரணத வசதாம் { ஆச்ரிதபராநிக னென்பதைச்
 ப்ருதே { சொல்லா நின்றது;
 உதரபக்தகம் { உதரபக்தன மென்ஊறி ஆப
 ரண விசேஷமானது
 தத்உபயகுண ஆக் { மேற்சொன்ன பரத்வ வெள
 ருஷ்டம் பட்டம் } லப்பய குணங்களிரண்டுக்கு
 இல { மாகக் கட்டின பட்டம்
 போலும்.

* * *—திருவயிற்றின் மேலுள்ள தீவலிகளை அநுபவித்துப் பேசுகிறார். வெள்ளத் தர்யலாவண்ய நிலையான பெரியபெருமானுக்கும் உத்தம புருஷலக்ஷணமான வலித்ரயம் இருக்கக்குறையில்லையே. வலித்ரயமாவது மூன்று மடிப்புகள். அவை திருவயிற்றை மூன்று வகுப்பாகப் பிரித்துக்காட்டுவன போன்றிருக்கும். இந்த மூன்று மடிப்புகளும் எம்பெருமானுடைய மூன்று ஐச்வரியங்களைக் கணக்கிட்டுக் காட்டுவதுபோலும்மென்கிறார். அவைதாம் எனவென்பனில், [த்ரிவிதசித்சித்ப்ருத்தம்] எம்பெருமானுக்கு ஐச்வரியமாவது சுகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் நியாமகனாயிருக்கையே. அந்த சேதநாசேதநங்கள் மூவகைப்பட்டிருக்கும்; நித்யர்களென்றும் முக்தர்களென்றும் பக்தர்களென்றும் சேதந ராசிகளின் வகை மூன்று; யிச்ரஸத்வம், ஸத்வகுர்யம், சுத்தஸத்வம் என்று அசேதந வகையும் மூன்று. ஆகவிப்படி மூவகையான சேதநாசேதநராசிகளாகிற ஐச்வரியத்தை மூன்று வகுப்பாக வகுத்துக்காட்டுவனபோலும் தீவலிகள்.

இப்படி ஸாவைச்வரியமாகிற பரத்வத்தை வியாக்கியானித்துக் காட்டவல்ல ரேகைகள் இருக்கும்டத்திலேயே ஆச்ரித பாரதந்திரியத்தை வியாக்கியானித்துக் காட்ட வல்ல மற்றொரு ரேகையுமுள்ளதென்கிறார் மூன்றாம் பாதத்தாலே. குறந்தைப்பருவ முள்ள கண்ணபிரான், துன்பப்படுக்துகின்ற பல வினையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிடுவது வழக்கம். கண்ணன் அவ்வுரலையும் இழுத்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் தவழ்ந்து செல்வதும் வழக்கம்; இப்படியாலே திருவயிறு தழும்பேறிக்கிடக்கிறது; இத்தழும்புதான் இங்கே 'கிணை' எனப்படுகிறது. [தாமோதரத்வகா:] ஸஹஸ்ரகாமத் தில்—*ஹேதுர்-தாமோதரஸ் ஸஹை* என்றவிடத்தில் பாஷ்யத்தில் தாமோதர நாமத்திற்கு மூலகைப்பொருள்களானுளிச்செய்துளர் இவ்வாசிரியர் தாமே. "தநஸ் ஸ தாமோதரதாம் ப்ரயயௌ தாமபக்தகாத்—இதி வா" (வி. பு 5-6-20) என்று அங்கு முடிவாக அருளிச் செய்த அர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறாங்கு. '(யசோதை கட்டின) தாம்மைத் திருவயிற்றிலேஉடையவன்' என்னும் வ்யுத்தத்தி இங்குக்கொள்ளப்பட்டது. தாமோதர நென்னுந் திருநாமத்திற்கு மூலமான * தாம்பே கொண்டார்ந்த தழும்பானது 'ஆச்ரித பரவசன் இவன்' என்னுமிடத்தைத் தெரிவிக்கின்ற தென்றதாயிற்று.

[கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்.] கண்ண பிரான் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருக்துகின்றாளென்று வீட்டிலுள்ள கயிறுகளையெல்லாம் துண்டு துண்டாக அறுத்துவைத்திட்டுப் பின்பு தான் வெண்ணெய் களவு செய்யப் புகுவன்; யசோதை இவனை ஒரு கையிலே பிடித்துக்கொண்டு கயிறுதேடுமளவிலே துண்டு துண்டாகக் கிடைக்கும் கயிறுகளை ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறு வடிவமாக்கி அதுகொண்டு கண்ணனைக் கட்டுவன்; கட்டும்போது தன்னுடம்புக்கு எட்டம் போராதபடி மிகச்சிறிதான அத்தாம்பினால் கட்டமுடியாதபடி. எளிதில் தன்னைத் தப்புவித்துக்கொள்ள வல்லவாயினும், தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஆச்ரித

பாரதந்நிரியம் முதலிய நீர்மையை வெளியிடுதற்கென்றே பரத்வநிலையைத் தவிர்த்து மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாக அவதரித்திருக்கிற தான் உரலோடு கட்டுண்டிருக்கை முதலிய இவ்வகைகளாலேயே அக்குணங்களை விளங்கச் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்கும் போரமாட்டாத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும் படி உடம்பைச் சுருக்கி அமைத்துக்கொண்டானிறே, 'கண்ணிறண்டு' சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ட' என்னுதே 'கட்டுண்ணப்பண்ணிய' என்றதன் உட்கருத்து இதுவிறே. தேசிகனும் யாதவாப்யுதயத்தில் (4-34.) *ஆநீதமக்ரே..... ஸங்கோச சக்த்யா ஸ ப்யுவ பத்ய* என்ற ச்லோகரத்தினால் இவ்வர்த்த விசேஷத்தை வெளியிட்டருளினர்.

இனி நான்காமடியால் திருவுதர பந்தனப் பட்டையத்தை யறுபவிக்கப் புகுகிறார் [ததுபயகுணக்ருஷ்டம் பட்டங்கில உதரபந்தனம்] உலகத்தில் பட்டங்கட்டுவது விஜயோதக் கர்ஷத்தை விளங்கச் செய்வதற்கிறே; பெரிய பெருமாள் திருவயிற்றிலணிந்துள்ள பட்டாகாரமான உதரபந்தனமானது கீழ்ச்சொன்ன பரத்வ ஸௌலப்பயங்களாகிற குண த்வயத்துக்கும் பட்டங்கட்டினதுபோலுமென்றார். 'மேன்மையையும் நீர்மையையும் கொண்டிருக்கையாகிற ஸாம்ராஜ்யம் இத்திருவயிற்றுக்கே உள்ளது' என்று பட்டங் கட்டினபடி.

ததுபயகுணக்ருஷ்டம் = (ஸம்ஸ்கருதத்தில்) குணமென்ற கயிற்றுக்கும் பெயர்; அவ்வர்த்தமும் இங்கே விவகரிதம்; ஒன்றைக்கட்டவேணும்'னால் கயிற்றினாலிறே கட்டவேணும்; ஒரு கயிற்றுக்குமேல் இரண்டு கயிறுகளுமுண்டானால் பின்னையும் இழுத்துக்கட்டலாமிறே; பரத்வஸௌலப்ப குணங்களாகிற இரண்டு கயிறுகளினாலும் இழுத்துக்கட்டப்பட்ட பட்டமாம் உதரபந்தனம். அமலனாதிப்ராணில் நான்காம்பாட்டின் வியாக்கியானத்தில் இந்த ச்லோகத்தை உதாஹரித்த யிடத்து "ததுபயகுண விஷ்டம்" என்று பாடங்காண்கிறது. (115)

तयो देवास्तुत्याखितयमिदमद्वैतमधिकं त्रिकादसात्तत्रं परमिति वितर्कान् विधायन् ।
विभोर्नाभीपत्रो विधिशिवनिदानं भगवत्सदस्यद्भूभक्षीपरवदिति सिद्धान्तयति नः ॥११६॥

தாயோ தேவாஸ் தூல்யாஸ் த்ரிதயமிதமத்வைதமதிகம்
த்ரிகாதஸ்மாத் தத்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விகடயக்,
விபோர் நாபீபத்மோ விதிசிவநிதாநம் பகவத:
தத்யந் ப்ருபங்க்பாவதிதி ஸித்தாந்தயதி க:

116

தாய: தேவா:	{ மும்மூர்த்திகளும் ஸம்ப்ர	விதி சிவ நிதாநம்	{ யம் ருத்ரர்களுக்கு மூலக்
தூல்யா:	{ தாகர்' (என்றும்)		{ கிழங்காயிருக்கிற
இதம் த்ரிதயம்	{ இம்மூன்று மூர்த்திகளும்	பகவத: விபோ:	{ பெரிய பெருமானது திரு
அத்வைதம்	{ ஒன்றே' (என்றும்)	சாபீபத்ம:	{ சாபீக் சமலமானது
அஸ்மாத் த்ரிகாத்	{ இந்த மூர்த்தி த்ரயத்திற்	தத் அய்யத்	{ அத்த பகவான யொழிந்த
அதிகம் தத்வம்	{ காட்டிலும் மேற்பட்டதான	ப்ரு பங்கீ பரவத்	{ பொருளெல்லாம்
பரம்	{ தூரீயப்ரஹ்மமே பரமானது,		{ (அவனுடைய) புருவ கெறிப்
இதி	{ என்றும் உண்டாகிற	இதி	{ புக்கு வசப்பட்டிருப்பது'
விதர்க்காந்	{ விப்ரதிபத்தினை		{ என்ற
விகடயக்	{ போக்கடிப்பதாய்	க:	{ சமக்கு
		ஸித்தாந்தயதி	{ முடிவு சாட்டித் தருகின்றது.

** * —பெரிய பெருமானுடைய திருநாபிக்கமலமானது அவருடைய பரத்வத்தை யும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளின் அவரத்வத்தையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டித் தருகின்ற தென்கிறார். பெரிய திருவந்தாதியில் (72) "முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென் பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர். முதல்வா!-ரிகரிலகுதாருருவா! பின்னகத்த

தன்றே புகரிலகு தாமரையின்பூ" என்ற பாசுரத்தையே பெரும்பாலும் அடியொற்றியிருளிச்செய்வதாம் இந்தச் சுவோகம்.

[தீயோ தேவாஸ் துல்யாஃ] அரி அயன் அரனென்னும் மூன்று தெய்வங்களும் ஏற்றத்தாழ்வின்றியே ஒரு நிகரான பெருமையை யுடையனவாயிருக்கும் என்பது சிலருடைய கொள்கை. [தீநயமீதம் அந்வைதம்] இம்மூன்று தெய்வங்களும் வெவ்வேறல்ல. ஒன்றேயாம் என்பது சிலருடைய கொள்கை. கீழே *தீயோ தேவாஸ் துல்யாஃ* என்றது தீரிழந்தி ஸாம்யவாதம்; இங்கு *தீநயமீதமந்வைதம்* என்பது தீரிழந்தி ஐக்யவாதம். வஸ்துக்களுக்குள்ள பரஸ்பரபேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றத்தாழ்வுகளில்லாமை சொல்லுவது ஸாம்யவாதமென்பதும். வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தையே ஒப்புக் கொள்ளாமை ஐக்யவாதமென்பதும். (கீழ் உதாஹரித்த பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தில் இந்த ஐக்யவாதமதம் எடுத்துரைக்கப்படவில்லையாகிலும் அதனை நிரஸிப்பதும் ஆழ்வார்க்குத் திருவுள்ளமே யென்றுணர்ந்த இவ்வாசிரியர் அதனையும் எடுத்துக் கூறுகின்றாரென்க.)

[அதிகம் தீரிக: தஸ்மாந் தந்வம் பரம்] இம்மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் பரத்வமில்லை; இவற்றிற் காட்டிலும் மேற்பட்டதான தூரிய ப்ரஹ்மமே பரதத்துவமென்று உத்தீர்ணவாதம் பண்ணுவார் சிலர். (சதுர்த்தநிலையே தத்துவம் என்பர்.)

[இதி விதர்க்காந் விகடயந் விபோர் நாபீபத்: இத்யாதி.] இப்படிப்பட்ட விப்ரதிபத்திகளை பெல்லாம் அடியறுக்கின்றதாம் திருநாபிக்கமலம்; எங்கனென யென்னில்; இதுதான் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் முதற்நிழந் காயிதே யிருப்பது; அப்படியிருக்கையாலே [தந்வயத் ப்ருபங்கீபாவல் இதி கஸ் ஸித்தாந்தயதி] 'எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்ற உலகமெல்லாம் அவனுடைய புருவநெறிப்புக்குப் பரவசப்பட்டது' என்ற ஸித்தாந்தத்தை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கின்றது. ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குப் பரத்வமுண்டென்று பூர்வமாகித்து, அவர்களுக்குப் பரத்வமில்லை, பரவத்தவமே யுள்ளதென்று தலைக்கட்டின அழகைக் காண்மின். பரத்—ப்ரதந்த்ரம் என்றபடி. நாபிக்கமலத்தினின்றும் பிரமன் தோன்றினன்: அவனிடத்தின்று சிவன் முதலானோர் தோன்றினர்; ஆகவே ஸ்ருஷ்டிக்குக் கர்மீபூதரெல்லாரும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவுக்குப் பரவசப்பட்டவர்களென்பது தெளிபொருளாம். பரத்த்வம்: நிர்ணயம் பண்ணின மஹர்ஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களுமெல்லா மொருபுறமி நுக்கட்டும்; மத்யஸ்தமான இந்த நாபியே ப்ரபலமான ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தினால் நமக்குப் பரத்வஸித்தாந்தம் காட்டுகின்றது பாரீர்என்றாரயிற்று. (116)

गर्भे कृत्वा गो-मृगान्तं जादन्तमिन्द्राध्या वाञ्छति साधु ननु नाभिः ।

उत्क्रियैतत्प्रैक्षिामुद्यद्भूमिभूयं नामीपयो रहति रक्षायतनावे: ॥११७॥

காப்பே க்குந்வா கோப்துமகந்தம் ஜகதந்த: மஜ்ஜத்ப்ரம்யா வாஞ்சதி ஸாம்யம் நநு காபி:, உத்க்ஷிப்யைதத் ப்ரேக்ஷிதமுந்யத்ப்ரமிபூயம் காபீபத்மோ ரம்ஹதி ரங்காயதகாப்தே:

117

ரக்க ஆயத: அப்த: கடக்போன்ற பெரிய பெரு தே: ம: ளுடைய	வாஞ்சதி நநு காபீபத்ம: ஏதத்	விரும்புகின்றது போலும்; காபிக்கமலமோ வென்றால் { (உள்ளடக்கி விருத்த) இத்த ஐகத்தை உயரக் கிளப்பி பார்ப்பதற்காக மேல்முகமாகக் கிளர்மின்ற சுழியாயிருக்கும் நிலைமையை அடைகின்றது போலும்.
காபி: திருகாபியானது	உத்க்ஷிப்ய ப்ரேக்ஷிதம்	
அசக்தம் அளவிற்றத்த	உத்யத்-ப்ரமி பூயம்	
ஜகத் உலகத்தை	ரம்ஹதி	
காப்பே க்குந்வா உள்ளடக்கி		
கோப்தம் ரக்ஷிப்பதற்காக		
அக்த: உள்ளே		
மஜ்ஜத்ப்ரம்யா முமுக்ஷி என்ற சுழியோடே		
ஸாம்யம் ஒப்பை		

* * *—திருநாபியையும் திருநாபிக்கமலத்தையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறாதினில். திருநாபியோ மண்டலாகாரமாய் ஆழந்திருக்கின்றது ; திருநாபிக்கமலமோ அப்படியே மண்டலாகாரமாய் மேலோங்கியிருக்கின்றது ; இவ்விரண்டின் நிலைமைகளுக்கும் இணங்க உத்ப்ரேகித்துப் பேசுகிறார். திருநாபிவிஷயமான உத்ப்ரேகை பூர்வார்த்தத்தில் ; நாபி கமல விஷயமான உத்ப்ரேகை உத்தரார்த்தத்தில்.

[கூப்பே க்ருத்வா இத்யாதி.] பிரளயப் பெருவள்ளம் பெருகுங் காலத்தில் உலக மெல்லாம் அந்தப் பெருவள்ளத்திலழிந்து போகாமல் எம்பெருமான் அவற்றைத்தனது திருவயிற்றிலடக்கி வைத்துப் பாதுகாத்த நுரிப்பிறகு பிரளயங்குறிந்தவாரே வெளியிட் டருளுகிறனென்பது நூற்கொள்கை. இவ்விஷயம் பெரிய திருமொழியில் பதினேறாம் பத்தில் "மைந்நின்ற கருங்கடல் வாயுலகின்றி" என்ற திருமொழியில் பாசுரந்தோறும் பாராட்டி விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. நிற்க.

பெரிய பெருமானாகிற அமுதக்கடலினுள்ளே இவ்வுலகமெல்லாம் அடக்கப்பட்டு இவற்றை நன்கு பாதுகாப்பதற்காக இவற்றோடு கூடவே சுழியும் உள்ளே புருந்தது ; அதுதானே திருநாபியென்னலாம்படி யிருக்கின்றதென்கை. இதன் கருத்து என்னென் னில் ; திருநாபியானது சுழித்திருக்கையும் ஆழந்திருக்கையும் சொல்லப்பட்டதாம், பெரியபெருமானாகிற கடலில் ஏற்பட்ட சுழியாம் திருநாபி. அது ஆழந்திருப்பதற்கு ஹேதூல்லேகம் இங்குள்ளது. கடலில் பெரிய சரக்குகள் உட்புருந்தால் அங்குச் சுழித் தல் உண்டாகும் ; அந்தச் சுழியானது அந்தச் சரக்குகளை வெளிக்கிளம்ப வொட்டாமல் அமுக்கி ரகிக்குமதாயிருக்கும். இங்குப் பெரிய பெருமானாகிற கடலினுள்ளே உலகங் களாகிற சரக்குகள் உட்புகும்போது திருநாபியென்கிற சுழி ஏற்பட்டது ; அந்தச் சரக்கு களைப் பாதுகாப்பதற்காகவே இந்தச் சுழியும் ஆழந்திருக்கின்றது போலும் என்றவாறு.

[உத்க்ஷிப்பயைதத் இத்யாதி.] உள்ளே அமிழ்ந்த சுழிதானே மேலோங்கிக்கிடக் கின்றதோ ! என்னலாம்படி யிருக்கின்றதாம் நாபிக்கமலம் ; அது மேலேகிளம்புவானென் னென்னில் ; உள்ளே அமிழ்ந்த உலகங்களை உயரநூக்கிப் பாப்பதற்காக வெள்கிறார். ()

मदमिव मधुकैटभ्य रम्भाकरभकरीन्द्रकाराभिरुप्यर्षम् ।

सुटमिव परिभूय गर्वुवोः किमुपमिमीमहि रङ्गुजरोवोः ॥११८॥

மதமிவ மதுகைடபஸ்ய ரம்பாகரபகரீந்த்ர கராபிருப்ய தர்ப்பம்,
ஸ்புடமிவ பரிபூய கர்வகுர்வோஃ கிமுபமிமீமஹி ரங்குஞ்ஜரோர்வோஃ.

118

மதுகைடபஸ்ய	மதுகைடபர்களினுடைய	பரிபூய	அடக்கி
மதம் இவ	{ கொழுப்பை யடக்கினது போல	கர்வகுர்வோஃ	{ அந்த மேலுணிப்புத்தோற்றப் பருத்த விளக்குகின்ற
ரம்பாகரபகரீந்த்ர கர ஆபிருப்ய தர்ப்பம்	{ வாழைத்தண்டு, கரபப்ர தேசம், யானைத் துதிகளை ஆகிய இவற்றின் அழகு செருக்கையும்	ரங்க குஞ்ஜர ஊர்வோஃ	{ பெரிய பெருமானது திருத் தூண்டக்கு எந்த வஸ்துவை
		உபமீமீமஹி	உவமை சொல்லக் கடவோம்!

* * *—பெரியபெருமானுடைய திருத்துடைகளுக்கு ஒரு உபமானமும் நேர்நிற்க மாட்டாதே ; எந்த வஸ்துவை உபமானமாகக் கூறியநுபவிப்போமென்று தடுமாறுகிறார். வாழைத்தண்டு, யானைத்துதிகளை முதலிய சில வஸ்துக்களை வாமாந்யமாகச் சில கவிகள் தொடைகளுக்கு உபமானமாக வர்ணிப்பதுண்டாகிலும் பெரிய பெருமானுடைய திருத்தொடைகளுக்கு அவை உபமானமாக ப்ராப்தங்களல்ல என்ற மூடத்தை முதற் பாதத்தால் தோற்றுவிக்கிறார். [மதமிவ மதுகைடபஸ்ய] ஆதிஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தோள் றினவர்களாய் மஹாபலிஷ்டர்களான மதுகைடபர்களென்னும் அசுரர்களிருவரும் முன்னொருகாலத்தில் நான்முகனிடத்திலிருந்து வேதங்களைக் கொண்டு கடலில்

மூழ்கி மறைந்துவிட, ஞானவொளியைத்தரும் பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமை பற்றி உலகமெங்கும் பேசினார் மூடி நலியாதீர்க, பிரமன் முதலானோரனைவரும் கண் கெட்டவர்போல யாதொன்றும் செய்யவறியாமல் திகைத்து வருந்துவதுகண்டு எம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கிக் கடலினுட்புகுந்து அவ்வஸூரர்களைத்தேடிக்க கண்டுபிடிக்க, அவர்களும் செருக்கி எம்பெருமானை யெதிர்த்துப் பெரும்போர்புரிய, எம்பெருமான் இவர்களைத் துடையாலிறுக்கிக் கொன்றருளினானென்று ப்ரஸித்தமிறே. பண்டொரு மையயிசேஷத்திலே அவ்வஸூரர்கள் பெற்றிருந்த வரம் பழதாகாமைக்காகவாயிற்றுத் துடையிடையிலிறுக்கி முடித்தது. ஆழ்வான் ஸுந்தரபாலுஸ்தவத்தில் திருமாலிருஞ் சோலையழகருடைய திருத்தொடைகளுக்கு விசேஷண மிடும்போது * பிண்டதண்டமது கைடப க்டெள * என்றிட்டது காண்க. அதனையே அடியொற்றி அவர் திருக்குமாரரான இவ்வாசிரியரும் பேசுகிறார். மதுகைடபர்களுடைய செருக்கையடக்கினது போலவே கதளீகாண்ட ப்ரப்ருதிகளின் செருக்கையும் அடக்கியிருக்கின்ற பெரியபெருமான் திருத் துடைகளுக்கு ஒன்றும் உபமாநமாக நேர்நில்லா என்கிறார்.

மதுகைடபயோ: என்று தவிவசநாந்தமாக இருக்கவேண்டாவோ வென்னில்; "सर्वो द्वन्द्वो विभाष्यैकवद्ववति" என்பது வையாகரண பரிபாஷையாதலால் ஏகவசநாந்தமாகவே யிருக்கவுங் குறையில்லை யென்க.

[கரம] கரபமாவது— "कव्वन्धादाकनिष्ठ करस्य करमो वहिः" என்ற அமரகோசத்தின்படி மணிக்கட்டு முதல் சுண்டுவிரலளவு முள்ள கரபவியைப்போலே; இதுவும் வாழைத்தண்டு, துதிக்கை முதலானவைபோல அடிபருத்து நுனி சிறுத்திருக்கையாலே தொடைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருணிக்கப்படுவதுண்டு; மதுகைடபர்களுடைய மதத்தை மாய்த்தது போலவே கரபகீர்த்தகராபிசூயதார்ப்பத்தையும் மாய்த்து அதனாலுண்டான மேனாணிப் பினால் சிறந்து விளங்குகின்றனவாம் பெரியபெருமானது திருத்தொடைகள்; இவற்றுக்கு ஸர்வதாஸந்ருசமாகச் சொல்லக்கூடிய வஸ்து ஒன்று மில்லாமையாலே உபமாநமுகே அநுபவிக்க ப்ராப்தியில்லையே! என்செய்வோமென்கிறார். (118)

कटीकान्तिसंवादिचापुथीवीलसदलकाञ्चीकलापानुलेपम् ।

महाःलिहन्मेरुमाणिक्यसानूरिवामति पीताम्बरं रङ्गमन्थोः ॥११९॥

உட்காந்தி ஸம்வாதி சாதூய நீவி லஸதரத் த காஞ்சீகலாபாநுலேபம், மஹாப்ரம்லிஹக்மேருமாணிக்ய ஸாநூ: இவாபாதி பீதாம்பரம் ரங்கமந்தோ: 119

ரங்கமந்தோ:	பெரிய பெருமானுடைய	பீதாம்பரம்	பீதகலாடையானது
உட்காந்தி	மேருமணியின் காந்தியோடு	மஹாப்ரம் லிஹக்	
வாதி-	பொருத்தின	மேருமாணிக்ய	பெரிய மேகத்தை உட்கொண் டிருக்கின்ற மேரு மலையின் மாணிக்கத் தாழ்வரை போன்ற
சாதூய-	சிறையுடைத்தான	ஸாநூ: இவ	
நீவி-	நீவிபத்தனத்தில்	ஆபாதி	விளக்குகின்றது.
லஸத-	விளங்குகின்ற		
ரத் த கரஞ்சி	ரத்தமயமான மேகலாபரணத்		
கலாப	தின் சேர்க்கையை யுடைத்		
லேபம்	தான		

* * *—பெரிய பெருமானுடைய திருப்பீதாம்பரத்திலே யீடுபடுகிறார். அழக ருடைய வடிவழிகிலிடுபட்ட கம்மாழ்வார் "படிச் சோதி யானடையொடும் பல்கலனாய், நின்மைம்பொற் கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திருமாலே கட்டுரையே" என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தைச் சிறிது அடியொற்றியதாம் இந்த சீலோகத்தின் பூர்வார்த்தம்.

* சுடியார்பொழி வரங்கத்தம்மா னரைச்சிவந்த ஆடையானது பெரியதொரு காளமேகத்தை உட்கொண்டிராநின்ற யாதொரு மேருமலையின் மாணிக்கத்தாழ்வரை யுண்டோ, அதுபோன்றிருக்கின்றது என்கிறார். பெரியபெருமானுடைய திருமேனியானது காளமேகம்; அதைச்சுற்றி விளங்கும் பீதாம்பரமானது—காழ்க்கலை உட்கொண்டிருக்கின்ற மேருகிரித்தாழ்வரை: பூர்வார்த்தம் முழுடும் பீதாம்பரத்திற்கு விசேஷணம். கடகாந்திலம்வாதியான சாதுர்யத்தை யுடைய யாதொரு நீவியண்டு, அதிலே விளங்குகின்ற ரத்நமயமான காஞ்சிபுலுணத்தின் வேஷ்டந்தை யுடைத்தாயிருக்கின்றதாம் பீதாம்பரம். நீவியாவது மேலுத்தரீயக்கட்டு; அதனுடைய சதிர் கடகாந்தி ஸம்வாதியா யிருக்கையாவது என்னென்னில்; நீவீபந்தனமென்பது தனியே ஒன்று இல்லை; திருவரையின் ஒளிதான் கிளர்ந்ததாய்க்கொண்டு நீவீபந்தம்போல் ஜ்வலிக்கின்றதென்கை. அதுதன்னிலே மேகலாபரணம் சாத்தி யிருக்கின்றது; ஆக இப்படிப்பட்ட அமைப்பையுடைத்தான பீதாம்பரம் என்கை. ... (119)

भर्मिस्थलंशुपरिवेष इवाञ्चुराशोस्सन्ध्याञ्चुवाहनिकुरम्भिवाम्बरस्य ।

शम्पाकदम्बकमिवाञ्चुमुचो मनो नः पीताम्बरं पिवति रङ्गधुरन्धरस्य ॥१२०॥

பர்மஸ்தலாம்சபரிவேஷ இவாம்புராசே: ஸந்த்யாம்புலாஹநிபூரம்பிவாம்பரஸ்ய, சம்பாகதம்பக மிலாம்பமுசோ மகோ: பீதாம்பரம் பிபதி ரங்: தாந்தரஸ்ய. 120

ரங்க தாந்தரஸ்ய	பெரிய பெருமானுடைய	ஸந்த்யா அம்பு (ஸந்த்யாகாலத்த மேகத்திற் வாஹ சிசுரம் } பம்பிவ } அம்பு முச: } சம்பா தேம்பகம் } ச: } மக: } பிபதி	மேகத்திற்கு ரோஷயும் மேகத்திற்கு மீன் னல் திரன்போலவும் (ருத்த சொண்டு) கட்டுடைய செஞ்சை கவர்ன்றது.
பீதாம்பரம்	திருப்பீதக வாயுடையனது.		
அம்புராசே:	ஸமுத்தரத்திற்கு		
பர்மஸ்தல அம்ச	ஸுவர்ணமயமான பூமியினு		
பரிவேஷ: இவ	டைய காந்தியின் ணர் கோள் போலவும்		
அம்பரஸ்ய	ஆகாசத்திற்கு		

***—மீண்டும் பீதாம்பரத் தன்னையே அநுபவிக்கிறார். பெரியபெருமானுடைய நீலமேனிபிலே பீதாம்பரம் திகழ்வதானது ஸமுத்தரத்திலே ஸுவர்ணமயமானதொரு ஸ்தலவிசேஷத்தின் காந்தியானது பரிவேஷமிட்டாற் போலவும், வானத்திலே ஸந்த்யா காலத்துச் செக்கர்மாழிகில் ஒளியடித்தாற் போலவும், காளமேகத் திலே மீன்னலொளி கலசினுற்போலவும் பரபாகசோபாவஹமாயிருந்துகொண்டு மநோஹரமா யிருக்கின்ற தென்கிறார்.

[அம்புராசே: பர்மஸ்தலாச்ச பரிவேஷ இவ] கடல்கள் அழுவகைப்பட்டவையென்றும், அவற்றில் ஏழாவது கடலுக்கு அப்பால் ஸுவர்ணமயமான பூமியுள்ள தென்றும் நூல்கள் கூறுவதுண்டு; அந்த ஸமுத்தரத்தை இங்குச் சென்னதாகக் கொள்ளலாம், அன்றியே, கடல் நவரத்தினங்களுக்கும் ஆகரமாகையால், நவரத்தனங்களுள் ஒன்றான ஸுவர்ணமும் கடலில் உள்ளதாதலால் அந்த ஸுவர்ணத்தின் காந்தி கலசப் பெற்ற கடலிடம் போலே யிருக்கிறதென்று இங்கு வருணிப்பதாகக் கொள்வாருமுள்.

இந்த ச்லோகத்தில் ஸமுத்தரம் ஆகாசம் காளமேகம் என்ற இம்மூன்றும்—பெரிய பெருமானுடைய ஸ்தாநத்திலும், ஸுவர்ண ஸ்தலகாந்தி அந்திமேகம் மீன்னல்திரள் என்ற இம்மூன்றும் பீதாம்பரத்தினுடைய ஸ்தாநத்திலும் கொள்ளப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட பீதகவாயுடையானது நமது நெஞ்சைப் பானம்பண்ணுகின்றது என்றது நெஞ்சைக் கொள்ளுகொள்கின்ற தென்றவாறு. அன்றியே, முதல்பாதத்தில் 'பரிவேஷமீவ' என்று பாடலாகில் த்ருஷ்டாந்தங்கள் மூன்றும் த்வித்யாந்தமாய், ஸமுத்தரத்தினுடைய

ஸ்ரீராமாநஸ்தல காந்தி பரிவேஷம் போன்றிருப்பதும், காளமேகத்தின் மின்னல்திரள் போன்றிருப்பதுமான பீதாம்பரத்தை நமது நெஞ்சு பூர்ணாநுபவம் பண்ணாநின்றது என்றதாம். முந்தின யோஜைநையில் பீதாம்பரம் எழுவாய்; பிந்தின யோஜைநையில் மனம் எழுவாய். மம்—பொன். சமீ—மின்னல். ... (120)

वैभूषणं कान्तिराज्ञी निममा विव्द्रीची कापि सोन्मादवृत्तिः ।

जाने जानुद्वन्द्ववार्ताविवर्तो जातः श्रीमद्रक्तुज्ञालयस्य ॥१२१॥

வைபூஷணம் காந்திராஜீ நிமமா விவ்ந்திரீசீ க்வாபி ஸோந்மாதவ்ருத்தி:.
ஜானே ஜானு த்வந்த்வ வார்த்தா விவர்த்தே ஜாத: ஸ்ரீமத்ரக் துங்காலயஸ்ய. 121

ஸ்ரீ ம த் ரக் துங்க ஆவயஸ்ய	{ திருவரங்கமாகிற சிறந்த கோயிலை யுடையான பெரிய பெருமானுடைய	த்வாபி ளோக்தமாத வ்ருத்தி: ஜாநு த்வந்த்வ வார்த்தா விவர்த்த: ஜாத: ஜாதே	{ ஓரிடத்தில் உத்தமாத வியாபாரத் தே தா டி கூடினதாய் இரண்டு முழந்தாள்களென் ற சப்தத்தின் பரிணாம மாக ஆயிற்றுப்போலும்.
வைபூஷண்யம் (காத்த்யாம்)	{ திருவாபரணக் காத்தியில் முழ்தனை		
கிமக்ரா ஆக்தே காத்தி: விவ்ந்திரீசீ	{ திருமணி யொளியானது சுந்தரம் வியாபித்ததாய்		

* * *—பெரிய பெருமானுடைய திருமுழந்தாள்களை யநுபவிக்கிறார். எம் பெருமானுடைய திருமேனியில் இரண்டுவகையான காந்திவெள்ளம் ப்ரவலிக்கின்றது; திருவடி திருமாற்பு திருமுகம் முதலிய திவ்யாவயவங்களில் நின்றும் ப்ரவலிக்கின்ற சோபாப்ரவரஹம் ஒன்று; திருவாபரணங்களில் நின்றும் ப்ரவலிக்கிற சோபாப்ரவரஹம் மற்றொன்று; இவற்றுள் திருவாபரணங்களின் காந்திவெள்ளமானது மீதார்த்து பெருகுவதாகையால் அந்த வெள்ளத்திலே திவ்யாவயவ காந்தி வெள்ளமானது அமிழ்த்ததாய்க் கொண்டு புறம்பே பெருகமாட்டாமல் உள்ளுக்குள்ளேயே எங்கும் பரவுகின்றது; அங்ஙனே பரவும்போது பரிமிதமான ஓரிடத்தில் அபரிமிதமான வெள்ளம் பெருக நோர்ந்தால் நன்னில்தான் சுழித்துக்கொண்டு பெருகுமாகையாலே அங்ஙனம் பெருகி நோர்ந்த சுழியோ திருமுழந்தாளென்னும்படி யிருக்கின்றது! என்கிறார்.

[ஜாநுத்வந்த்வ வார்த்தாவிவர்த்தோ ஜாத: வஸ்துத: ஜாநுத்வந்த்வ மென்பதில்லை. அவயகாந்திவெள்ளம் ஓரிடத்தில் ப்ரமித்து நிற்கும் நிலைமைக்கே ஜாநுவென்று பெயரிட்டனர் போலுமென்கை. [ஜானே] இது உத்ப்ரேக்ஷாஸூசகம். ... (121)

श्रीरामायणं श्रीम्यामर्षिक्यकिते । तत्केलिनलिनीसलनाल्लयल्लितमाचरतः ॥१२२॥

ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீமய்யாமர்ஷிக்யகிதே, த்த்கேலி ஸலநாமாஸல நாலத்வய லலித மாசரத:.

ஸ்ரீ பூமி ஆம்ச ஹாஷ கண்டகிதே	{ திருமகளும் நிலமகளும் திரு வடி வரும்போ தண்டான ஹர்ஷத்தினால் மயிர்க்குச் செரியப் பெற்றன	கேளி கனிச- மாம்ஸல- கால த்வய- வலிதம் ஆசரத:	{ லீலார்த்தமான (இரண்டு) தாமரைப் பூக்களினுடைய பெருந்த இரண்டு காமபுகளின் விலாஸத்தை அடைகின்றன.
ஸ்ரீ ரக் தேசய ஜகதே	{ பெரிய பெருமானது திருக் கணக் கால்கள் அப்பிராட்டிமாருடைய		

* * *—பெரியபெருமானுடைய திருக்கணக்கால்களை யநுபவிக்கிறார், “வடிவிக்ஷண யில்லா மலாமகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” என்கிறபடியே திருமகளர்

லும் நிலமகளாலும் கைவைத்து வருடப்படுகின்ற பெரியபெருமாளுடைய திருக்கணைக்கால்கள் 'அப்பிராட்டிமாருடைய லீலாரவிந்தங்களின் நாளங்களே இவை' என்னலாம் படி யிருக்கின்றன வென்கிறார். பிராட்டிமாருடைய திருக்கையிடுகப்பட்ட திருவடிகள் அவர்களுடைய லீலாரவிந்தங்களென்றும், திருக்கணைக்கால்கள் அத்தாமரைமலர்களின் நாளங்களென்றும் கொள்ளப்பட்டன. நாளங்களாகில் முள் நிரம்பியிருக்குமே, அது இங்குண்டோவென்ன, அதற்குள் குறையிலீலையென்கிறார். [ஸ்ரீபூய்யாட்சு ஹர்ஷகண்டகீதே] என்று. *செங்கமலத்திருமகளும் புவியும் செம்பொற்ற ருவடியினிணைவருடும் போது அவர்களது திருக்கைகள் பட்டதனால் மயிர்க்கூச்செறிந்து கண்டகிதமாயிற்றென்கை.

(122)

• வन्दारुन्दारकमौलिमायुज्जानचेतःकमलकरेभ्यः ।

सक्रान्तरागाविव पादपद्मौ श्रीरङ्गमूर्तिर्मनै नै च ॥२२३॥

வந்தாரூ ப்ருந்தாரக மௌலிமாலா யுஜ்ஜானசேதஃ கமலா கரேப்ய,
ஸங்க்ராதாரகாலிவ பாதபத்மௌ ஸ்ரீரங்கபர்த்தார மகலவ கலைச.

123

வந்தாரூ-	வணக்குகின்ற	ஸ க் ர ா க் த	} வந்தாரகத்த சிவப்படிடை உன் போன்றிருக்கிற
ப்ருந்தாரக-	தேவர்களினுடைய	ராகென இவ	
மௌலி மாலா-	கீரீடஸமூஹமென்ன,	(ய்திதனை)	} பெரிய பெருமானது திரு வடி தாமரைகளை நியமிக்கக் கட்டுவன்;
யுஜ்ஜான சேத:-	யோகிகளின் உன்மென்ன,	ஸ்ரீரங்க பர்த்தா;	
கமலா கரேப்ய:	{ மென்ன ஆசிய இவற்றில் தின்றும்	பாத பத்மௌ	} மகலை தந்தக்கவுடைவென்.
		கலைச	

*** —பெரியபெருமாளுடைய திருவடிகளை யறுப்பவிட்கிறார். திருவடிகள் இயற்கையாகவே சிவந்திருந்தாலும் சமத்காராநிசயந் தோற்ற வேறுதாத்திரேகைப் பண்ணுகிறார். ராகமென்ற வடசொல் 'சிவப்பு' என்னும் பொருளையும் அன்பு' என்னும் பொருளையும் உடையது. ச்லேஷமர்யாதை செல்லுகிறதாயிற்று இங்கு, வந்து வணங்காநின்ற தேவர்களின் கீரீடஸமூஹங்களில் ரத்தநப்ரபைகள் சிவந்திருக்குமாதலால் அந்தச்சிவப்பு திருவடிகளில் வந்தேறிற்றோ? ; யோகிகளின் அந்தக்காரணத்திலே இத் திருவடிகள் உறைகின்றனவாதலால் அங்குள்ள ராகம் இவற்றிலே விந்தேறிற்றோ? இவ்விடத்தில் ச்லேஷம்; அநுராகமென்றும் சிவப்பு என்றும் விவகை. ஆழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் '*ஸ்ரீமத்பராங்குச முகீந்தர மகோ நிலாஸாத் தஜ்ஜாயாகாஸமஜ்ஜ கமஞ்சுஸாப்ய அத்யாப்யாரத ததுத்திராகயோகம் ஸ்ரீரங்கராஜஸரணப்பூ முக்யாயம்*' எனறறளிச் செய்த ச்லோகத்தை இங்குத் திருவுள்ளம் பற்றினபடி. வருகின்ற திரு மகளின் திருக்கைகளிலுள்ள சிவப்புதான் இவற்றில் வந்தேறிற்றோ? என்றிங்ஙனே உத்திரேகைக்கலாம்படி. மிகச்சிவந்து விளங்குகின்ற பெரியபெருமாளுடைய திருவடிக் தாமரைகளைச் சிந்திப்பதும் குறிப்பதும் செய்வேனென்றாராயிற்று. யுஜ்ஜானா:— யோகிகள்.

(123)

यद्बुद्धावनपण्डितं दधिरवैर्यताण्डव शिशिं यत्कश्मीकरसौर्यसाशि जलजप्रसर्धमानदि यत् ।

यद्भक्त्येवजलस्थलजमपि यद्दूत्यप्रसन्नोत्सुकं तद्विष्णोः परमं पदं बहु नः श्रीरङ्गो मारु ॥२२३॥

ய ப்ருந்தாவநபண்டிதம் ததிரவைர் யத்தாண்டவம் சிசுபீதம்
யல்லசுக்ஷமீகரஸௌக்ய ஸாக்ஷி ஜலஜப்ரஸந்தமாநந்தி யத்,
யத்பக்தேஷ்வஜஸ்தலஜ்ஜுஸ்ய யத் தூத்யப்ரஸங்கோதஸ்யுதம்
தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் बहु नः ஸ்ரீரங்கீணே ணங்களம்.

124

ஸ்ரீ சுவை: } பெரிய பெருமானுடைய
விவரணை: }
யத் பதம் } யாதொரு திருவடியானது
ப்ருந்தாவர } விருந்தாவனத்தில் உலா
பணர்தம் } விற்றோ;
யத் தாண்டவம் } யாதொரு திருவடியின் கர்த
தநி ரவை: } தயீர்கடையுமோசைகளினால்
சிகழ்தம் } பரில்விக்கப்பட்டதோ;
யத் } யாதொரு திருவடியானது
லக்ஷ்மீ கர } பிராட்டியின் திருக்கை
லௌக்கிய } கணக்கு உண்டாகும் ஸுகத்
லாக்ஷி } திரு ஸுகியா விருக்கின்
ததோ,
யத் } யாதொரு திருவடியானது

ஐலஜப்ர ஸ்பர்த் } தாமரைப் பூவோடு போராடு
தமாக ருத்தி } கின்ற அழகை யுடை
யதோ,
பக்தேஷு } அடியவர்கள் பக்தல்
அஜல ஸ்தலஜ்ஜும் } எற்றத்தாழ்வாசியாரா
ததோ,
யத் } யாதொரு திருவடியானது
தாய் ப்ர ஸ த் க } துது செல்லும் வார்த்தையான
உத்ஸாகம் அபி } விலே போராசை கொண்ட
தத் } தாய் மிருக்கின்றதோ,
அப்படிப்பட்ட
பரமம் பதம் } சிறந்த திருவடியானது
ச: } கமக்கு
மங்களம் } கேமத்தை
வஹது } நிர்வஹிக்கக்கடவது.

* * * [யத் ப்ருந்தாவரபண்டிதம்] ஸர்வஜ்ஞனுடைய திருவடியாகையாலே அத் திருவடிதானும் ஐடமன்றிக்கே பாண்டித்யம் பெற்றிருக்கிறது காணும். ப்ருந்தாவர ஸஞ்சாரத்திலே பண்டிதமிறே. ப்ருந்தாவனத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்ததென்றவாறு.

[நதிரவை: யத் தாண்டவம் சிகழ்தம்] ஒருவரைப் பண்டிதரென்றால் 'இவர் சினைடி பெற்ற இடம் எங்கே? என்று கேள்வி பிறக்குமிறே; அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லு கிறுப்போலே யிருக்கிறது இந்த வாக்யம். ஆய்ச்சி தயீர்கடையும்போது அதனோசைக் கிணங்கக் கண்ணிரான் நாட்டியமாடுவது வழக்கம்; ஆகவே, தயீர்கடையு மோசை களினால் சினைடி செபவிக்கப்பெற்ற தாண்டவத்தையுடையதென்கை. ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் கோபாலவிம்சதியில் (4) *நத்தா நிமந்த முகரேண நிபந்தநாளம் காதல்ய கந்தபவநே ஸ்வநீதகாட்யம்* என்றொளிச்செய்தது இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும் "நதிரவை:" என்ற பஹுவசந்நிர்த்தேச ஸ்வாரஸ்யத்தால் இத்திருவடி பஹுச்ச்ருதமென்கை. சிகழ்தம்— அப்யாஸம் செய்க்கப்பட்ட தென்கை, இத்திருவடி பயின்ற தாண்டவத்திற்கு ஆசார்யன் தயீரோசை போலும்.

[யத் லக்ஷ்மீ கர ஸௌக்க்ய ஸாக்ஷி] விருந்தாவனத்தில் ஸஞ்சரித்ததனாலும் தாண் டவம் பயின்றதனாலும் களைத்த திருவடியில் விடாய்திரப் பிராட்டி தனது ஸுகுமார மான திருக்கையினால் வருடுவதை அநுஸந்தித்தார் போலும்; *வடிவிக்ணயில்லா மலர் மகள் மற்றை நிலமகர பிடிக்கும் மெல்வடியிறே. அப்படி பிராட்டி பிடிக்கும்போது அவளது கைகள் படுதனாலுண்டாகும் இன்பத்தை அநுபவித்த திருவடிகளிறே இவை யென்கிறார். தன்னைப் பிடிப்பதனாலே பிராட்டியின் திருக்கைகளுக்கு ஸௌக்கியமளிக்க வல்ல திருவடி என்றுப் சிலர் பொருள் கூறுவர்.

[யத் ஐலஜப்ர ஸ்பர்த் தமாக ருத்தி] ஸஹஜமான காந்தி, குளிர்ச்சி, பரிமளம், ஸௌகுமார்யம் முதலிய குணங்களில் தாமரைப்பூவை வென்றிருக்கிற திருவடி யென்கை. "ஸ்பர்த்தமாக" என்றது சண்டைசெய்திற என்றபடி. 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்கத்தையும் கூட்டி ப்ரயோகித்ததனால் சண்டைசெய்து வெற்றிபெற்றமையும் விவக்ஷிதமென்னலாம். அந்தோ! இத்திருவடியின் கொடுமையை என்சொல்வோம்!; தாமரையிற் பிறந்த 'வே' பிடிக்க ஸௌக்கிய மடைகின்ற தால் அவளுக்குப் பிறப்பிட மான தாமரைப்பூவிலே அன்புபாராட்டவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே அத்தோடு சண்டைசெய்திறதே! என்பது உள்ளுறை.

[யத் பக்தேஷுவஜலஸ்தலஜ்ஜும்] 'இன்னார் தாழ்ந்தார், இன்னார் உயர்ந்தார்' என்று வாசிபாராதே அனைவர்க்கும் புகலாய் யிருக்குந்தன்மையைச் சொன்னபடி. பக்தி

யென்பது ஒன்று நெஞ்சிலே பிறக்கவேண்டுமத்தனை; அது பிறந்துவிட்டால், மற்றைப் படி. ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலுள்ள தாழ்வு அப்ரயோஜகமிறே பகவத் பரிக்ரஹத்திற்கு. "வேடல் வேடுவிச்சி பகசி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன்மகன் அவன்மகன் ஆனையரவம் மறையாளன் பெற்ற மைந்தனாகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டு நடத்தது மாபத்தனை வழித்துணையாக்கி" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதயஸூக்தியை (ஸூ. 228) இங்கு ஸமரிப்பது.

[யத் ஶூத்யப்ரஸங்கோத்ஸுகம்பி.] பட்டர்க்கு ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே அளவற்ற பக்ஷபாதமுண்டென்பது ப்ரஸித்தம், சிறியாத்தானென்பவர் பட்டருடைய ரஸோக்தி களைக் கேட்கவிரும்பி ஒருநாள் பட்டர் ஸந்திதியிலே விடைகொண்டு 'சக்ரவர்த்தி திரு மகனார்க்கு எல்லா ஏற்றமுண்டேயாகிலும் ஆச்சரிதர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோவ ஏற்றமில்லையே; அந்த ஏற்றம் கண்ணபிரானுக்கேயன்றே வுள்ளது.' என்றார். அதை பட்டர் கேட்டருளி 'ஓய்! குணக்கடலாகிய இராமபிரானுக்குத் தூதுபோதல் அரிஷ்டமன்று காணும்; இஶ்வாகு வம்சத்திலே ஸார்வபௌமகைப் பிறந்தானாகையாலே மஹாராஜன் கழுத்திலே ஓலையைக்கட்டித் தூதுபோக விடுவாரைக் கிடையாமையாலே இராமன் தூதுபோகப் பெற்றிலனத்தனை, அந்த அவதாரத்திலே திருவடி [அருமான்] அங்கு மிங்கும் போவது வருவதாய்க்கொண்டு தூதகருதயஞ் செய்து வார்த்தை சொல்லித்திரிந்த ஏற்றத்தைக்கண்டு 'நாமும் இப்படி ஆச்சரிதர்களுக் காகத் தூதுபோகப்பெற்றிலோமே' என்று திருவுள்ளம் குறைபட்டு அக்குறை தீரு கைக்காகவே பின்னை இழிகுலத்திலே வந்து பிறந்து தூதுசென்றான்; ஶூக்ரியனென்று நிச்சயிக்கில் தூதுபோக விடமாட்டார்கொன்று அதை மறைத்து வளர்ந்தான் காணும்; அபிஷித்த ஶூக்ரியகுலத்திலே பிறந்தால் 'தூதுபோ' என்று ஏவ ஒருவர்க் கும் நா எழாநிறே' என்றருளிச் செய்தாரென்று ப்ரஸித்தம். திருமங்கையாழ்வார் "முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில்மொழிந்து, அரக்கன் மன்னார்தனை வாளியி லால் மாளமுனிந்தவனே, பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார், இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்ற பாசரத்தை யடியொற்றி யருளிச்செய்ததாயிது. இதில் 'இன்னார் தூதனெனப்பட்டான்' என்னுமல் "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்கையாலே பாண்டவதூதனென்று போர்பெற்றபின்புதான் எம்பெருமானுக்குத் தரிப்புண்டாயிற்றென்பது விளங்கும்.

இங்கே "ஶூத்யப்ரஸங்கோத்ஸுகம்" என்று விசேஷணமிடுகிற அழகு வாசாம் கோசரம். எம்பெருமான் தனது திருவடியை நோக்கி, 'பாதமே நீ அமருடைய சென்னியிலே வீற்றிருக்க விரும்புகிறாயா? அடியவர்க்க்காகத் தூதுசெல்லப் புறப்பட்ட விரும்புகிறாயா?' என்றால் தூது செல்வதையே பெருப்பெருக நினைத்து அது தன்னிலே சாலவும் காதல் கிளர்ந்திருக்குமாம். தூது போவதென்கிற வார்த்தை யுண்டாகுமளவி லேயே குணலக் கூத்தடிக்குமாம். தூது செல்ல அவஸரங்கிடைப்பதெப்போதோ வென்று எதிர்பார்த்திருக்குமாம்.

[தத் விஷ்ணோ ஸ்ரீரங்கிண: பரமம் பதம் ௩: மங்களம் வறந] இப்படிப்பட்ட பெரிய பெருமாளது சிறந்த திருவடியானது " *யோகசேஷமம் வஹாம்யஹம்* என்று வாயோலை செய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையைய நம் திறத்திலே நிர்வஹிக்கவேணு மென்கிறார். 124

श्रीज्ञानश्रुतिशिञ्जिनीमगिरवैश्वरविन्दध्वजश्रीकल्पकशङ्खचक्रमुकुटैस्तैश्च रेखामये ।
ऐश्वर्येण जयं त्रिविक्रमसुलं घुप्यद्विराग्नेदितं श्रीरक्षायपादपङ्कजयुगं वन्दामहे सुन्दरम् ॥१२५॥

சிஶ்ஞானசுருதிசிஞ்ஜினிமணிமகரவர வஜ்ஜகரவலிந்த்வஜ்ச்
சத்ரீகல்பகசங்கசக்ராமுதரைஸ் தைஸ் தைச்ச ரோகாமையா,
ஶ்ச்வரயேண ஜயம் த்ரிவிக்ரமமுகம் குஷ்யத்பிராமரோடிதம்
ஸ்ரீரங்கேசயபாதபங்கஜயுகம் வந்தாமஹே ஸுந்தரம்.

ஐஸ்வர்யை	வாவேச்வரத்தோடு கட	அரவிந்த-	தாமரையென்ன
ஹை		தலஜ-	கொடியென்ன
திரிவிக்ரம மூகம்	மூலடியிட்ட சத்த மூதலான	சந்தி-	குடையென்ன
ஜயம்	வீஜய சேஷ்டி கந்தலே	கல்பக-	கல்பங்குடி மென்ன
ஆம் ரேடிதம்	பலகாலம்	சங்க-	சங்கமென்ன
(யதாதர)		சகர-	சகரமென்ன
குடிபத்தி:	பரவித்தப்படுத்திநிற	முகுமர்:	{ கண்ணடியென்ன ஆகிய
சிஞ்ஜந் சருதி	ஒலிக்கின்ற கேச ரூபியான		{ இவற்றாலும்
சிஞ்ஜி மணி	திருவடிச் சதங்கை மணி	ஸூத்தரம்	அழகியதான
ரணம்:	களின் ஒசைகளாலும்,	நீரங்கேசயபாத	{ பெரிய பெருமானுடைய திரு
ரேகாமலைய:	ரேகைவடிவமான	பங்கஜயகம்	{ வடித் தாமரைவிணையை
தை: தை:	அப்படிப்பட்ட	வத்தாமறே	வணங்குகிறோம்.
வஜர்-	வஜரமென்ன		

* * *—மிண்டும் பெரியபெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்குவோமென்கிறார். திருவடிகளுக்குத் திருவாபரணமாகச் சதங்கைகள் சாத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிலுள்ள கணிகணிகள் ஒலிப்பதனாலும், வஜரரேகை அரவிந்தரேகை முதலிய ரேகைகள் திகழ்வதனாலும், திருவடிகள் பரமஸூந்தரமாயிருக்கின்றன வென்கிறார்.

[சிஞ்ஜந்சருதி சிஞ்ஜிமணிரவை:] வேதங்களினுடைய த்வரிகளே நூபுரங்களின் த்வரிகளாகப் பரிணமித்தனவென்று திருவுள்ளம் பற்றுதிரார். "மौर्वी ज्या शिञ्जिनी गुणः" என்ற அமரகோசத்தின்படி, 'சிஞ்ஜி' என்னும் சப்தம் வில்நானியைச் சொல்லுவதாயினும் மற்றும் பல கோசங்களினால் ஸித்தமான நூபுரமென்னும் பொருளில் இங்கே ப்ரயுக்தமென்றுணர்க. 'சிஞ்ஜந்' என்பதற்கு—'ஒலிக்கின்ற' என்று பொருள். 'शिञ्जि अव्यक्ते शब्दे' என்ற தாதுவில் சிஞ்ஜி என்று வட்டுர்பம் நிஷ்பங்கமாகி அதிலிருந்து உண்டான ரூபம் [சிஞ்ஜந்] என்பது - 'ऐश्वर्येण (सह) त्रिविक्रममुखं जयम् आभ्रेडितं (यथा तथा) ध्रुव्यदिः शिञ्जानधृतिशिञ्जिनीमिणरिवै' என்று அந்வயிப்பது. எம்பெருமானுடைய ஐச்வர்யத்தையும் உலகளந்தது முதலான வெற்றியையும் பலகாலும் கோலிக்கின்ற 'श्रीणि पदा विचक्रमे' 'यः पाथिवाति विममे रजांसि' இத்யாதி வேதவாக்குக்களே நூபுரங்களாகப் பரிணமித்தது திருவடிகளிலே வந்து சேர்ந்து ஒலிக்கின்றன வென்றபடி. மேல் உத்தர சதகத்தில் திரிவிக்ரமபதாதத்தை அநுபவித்தருளிச்செய்யும் ச்லோகத்தில் * रङ्गद्वये तव जयमुखो डिण्डिमस्तत्र वेदः * என்றது இங்கே அநுஸந்தேயம். शङ्कराक्षरकल्पे चकारविंदाशुक्लस्रजोऽञ्जन्म्....स्वचरणाम्बुजद्वयम् என்று ஸ்தோத்ர ரதந்திலும், "ஒருகாலிற் சங்கு ஒருகாலிற் சக்கரமுள்ளடி. பொறித்தமைந்த இருகாலும்" என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும் அநுஸந்திப்பது. ஆக இவற்றாலே அழகு பெற்றிருக்கிற பெரியபெருமானது திருவடித்தாமரை விணையை வணங்குகிறோமென்றாயிற்று. (125)

पुनानि सुवर्नायहं बहुमुखीति सर्वाङ्गुलीशङ्करस्रजिनाह्वीलहरिवृन्दसन्देहदाः ।
दिवा निशि च रङ्गिधरणचारुकल्पद्रुमप्रवालनवमञ्जरीः नखरुचीर्विगाहेमहि ॥१२६॥

பகாரி புயகாந்யஹம் பலஹமுக்தி ஸர்வாங்குலீ
ஐலஜ்ஜுவீதஜ்ஜஹ்வேலஹரிபுருத்தஸ்க் தேஹதா;
திவாநிசி : ரங்கினச சரணசாருகல்பத்ரும
பரவாலம மஞ்ஜரீ ககருசீர் லிகாஹேமஹி.

அந்நம்	{ (கங்கையாடிய) காண்	ரக்ஷிணை:	பெரியபெருமானுடைய
பஹுமுகேஸதி	{ பலவாகுரூபப் பெருகா சின்று	சரண--	திருவடிகளாகிற
	{ கொண்டு	சாரூ-	அபூமிய
புவகாசி	உலகங்களை	கல்பத்ரும-	கல்பத்ருகூத்தின
புராசி	பரிசுத்தமாகக்கடவேன்	ப்ரவாவ-	{ (பிரங்களாகிற) பல்லவங்களி
இதி	என்ற		னுடைய
ஸர்வ அங்குலீ-	{ எல்லாத் திருவிரல்களினிள்	கவ மஞ்ஜீர்:	{ புதிய பூக் கொத்துகள்
	றும்		{ போன்ற
ஜலஜலவீத-	சளசளவென்ற பெருகின	கக ரூர்:	கண்களின் காந்திகளில்
ஜாஹ்ரவீ-	கங்கையினுடைய	திவா கிசி ச	இரவும் பசலும்
லஹரி ப்ருத்த-	{ அலைவரிசைகளோடு இவை	விகாழேறமணி	{ சூழ்த்த அநுபவிக்கக்கட
	{ என்மிற		வேம்.
ஸத்தேஹதா:	{ ஸத்தேஹத்தை விளையிப்பன		
	வான		

* * *—பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளிலுள்ள திருவிரல்களையும் திருக்கங் களையும் அநுபவிக்கிறார். பட்டர் இந்த ஸ்தவ வ்யாஜத்தாலே ஜ்ஞா...ஜ்ஞாமீறே அநுஷ்டிக்கிறது. பூர்வசதகமாகிற ஒரு யஜ்ஞமும் ஸமாப்நிக்கு உள்முகமாயிராசினறநிறே. யஜ்ஞ ஸமாப்நியிலே அவப்நுதஸ்நாநம் பண்ணப்ராப்தமீறே. திருமுடி தொடங்கித் திருவடியீறாக அநுபவித்தவிடாய் திருக்கைக்காகவும் நதியிலேபடிந்து குடைந்தாடத் தேட்டமாயிருக்குமீறே. * தயரதன் பெற்ற மரதகமணித் தடந்தருகே நிற்குமிவா இனி வேறொரு துறை தேடிப்போகவேணுமோ? திருவடிகளிலே பெருகுகின்ற விலகண்ப்ரவாஹத்திலே குடைந்தாடுவோ மென்கிறார்.

ஒவ்வொரு திருவிரலினின்றும் திருநகங்களின் ஒளிவெள்ளம் ப்ரஸரிப்பதை கோக்குங்கால், முன்பு த்ரிவிக்கரமாவதார காலத்தில் திருவடியில் நின்றுத் தோன்றின கங்காநதி தான் 'நான் இன்னமும் பலமுகமாகப் பெருகி உலகங்களைப் புனிதமாக்கக்கடவேன்' என்று எல்லாத் திருவிரல்களி வின்றும் சளசளவென்று பெருகுகின்புதோ!' என்று சங்கிக்கலாம்படி யிருக்கின்ற தென்கிறார்.

இன்னமும் எங்ஙனே யிருக்கின்ற தெனிலில் [சரணசாரூ...ல்பத்ருமப்ரவாவகவ மஞ்ஜீர்:] திருவடிகளாகிற கல்பவ்ருகூத்தின் திருவிரல்களாகிற பல்லவங்களினின்றும் கிளர்ந்த பூங்கொத்துக்களென்னலாம்படி யிருக்கின்றது திருநகங்களின் புகர். பெரிய பெருமானைக் கல்பவ்ருகூமாக்கக் கொண்டு, திருவடிகளை அதன் பல்வமமாகக் கொண்டு நககாந்திகளை நவமஞ்ஜீரியாகக்கொண்டு உரைக்கவுமாம். ஆக இப்படிப்பட்ட நக கிரண ப்ரவாஹங்களில் பகலுமிரவும் படிந்து குடைந்தாடுவோமென்றாயிற்று. (126)

श्रीरङ्गोः पदकिसलये नीलमञ्जरीमैत्र्या कन्दे वृन्पगविमधुपवातरानीवजैते ।

नित्याभ्यर्चनविधिमुखस्तोमसशयमानैः हेमाभोजैनिविडनिकटे रामसीतोपनीतैः ॥१२७॥

ஸ்ரீரங் கேந்தோ; பதகிஸலயே நீலமஞ்ஜீரமைதர்யாவந்தே வ்ருந்தப்ரணயிமதுபவ்ராதராஜீவஹைத்ரே, கித்யாப்யர்ச்சாகந்தவிதிமுகஸ்தோமஸுச்சய்யமாணை; ஹேமாம்போணைர் றிபிடகிகடே ராமஸீ தோபுநதை;

127

நீல மஞ்ஜீர	{ நீலரத்தமயான லிலம்புகள்	கித்ய அப்யர்ச்சா-	கித்யப்ப...திருவாசாதனத்தில்
மைதர்யா	{ பொருத்தி யிருப்பதனாலே	கத-	வணங்கின
வ்ருத்த ப்ரணயி	{ பூவடியைப்பற்றி யிருக்கும்	வீதி முக	{ பிரமனுடைய முகங்களின்
மதுபவ்ராத	வண்டுகங்களை யுடைத்	ஸ்தோம-	கூட்டமோ வென்ற
ராஜீவ ஹைத்ரே	{ தான தாமரைப்பூவை	ஸம்சய்யமாணை:	{ ஸத்தேதீகித்யப் படுகின்றன
	வென்றிருப்பனவும்,		வாய்

ராம ஸீதா உபநீதை;	} ஸ்ரீ ராமனும் ஸீதையி னும் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட னவான	} சிபிட சிகடே	} இடைவெளியற்ற ஸமீப ப்ரதேசத்தை யுடையவை களுமான
வேம அம் போஜை;			

* * *—பெரிய பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி இந்த சதகத்தன்னைத் தலைக்கட்டியருளுகீரார். [நீலமஞ்ஜீரமைநீர்யா வ்ருத்தப்ரணயிமதுப வ்ராதாஜீவஜைத்ரே] நீலரத்னமயமான திருச்சிலம்புகளை அணிந்திருக்கையினாலே—அடியில் வண்டுகள் மொய்த்திருக்கப்பெற்ற தாமரைமலரை வென்றிருக்கின்றனவாம் திருவடிகள். தாமரை மலரின் ஸ்தானத்திலே திருவடிகளும் நீலநூபுர ஸ்தானத்திலே வண்டுத்திரள்களும் கொள்ளப்பட்டன. தாமரைக்கு வண்டுகள் ஸஹாயம்; திருவடிக்கு நீலநூபுரம் ஸஹாயம். ஸஹாயத்தோடு கூடின இரண்டும் பேர்செய்ததில் திருவடிக்கு வெற்றியுண்டாயிற்றென்கை.

[நீத்பாய்ந்த்சேய்யாதி.] சக்ரவர்த்தி திருமகனாரும் ஜகத்குல ஸுந்தரியும் ஸமர்ப்பித்த பொற்றாசுமரைமலர்கள் சித்தியம் திருவடிகளில் வணங்குகின்ற நான்முகனுடைய முக்கமலஸமுஹங்களோ இவை! என்ற ஸந்தேஹத்திற்கு ஆஸ்பதமாயிருக்கின்றன வென்கிறார். “எம்மாண்பினையன் நான்கு நாலினுலு மெடுத்தேத்தி யீரிரண்டு முக்குங் கொண்டு, எம்மாடுமெழிற்கண்க ளெட்டினேடுந் தொழுதேத்தி யினிதிறைஞ்ச நின்றசெம்பெரணம்மான்றன் மலர்க்காமலக் கொப்புற்தோன்ற அனியரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளுமம்மாள்” (1—3.) என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரத்தாலும் * கல்பாகேவ பறவக் கமண்டலுகள தக்கங்காபுலுதோபூஜயத் ப்ரஹ்ம த்வாம் * என்ற மேல் உத்தரசதக ச்லோகத்தாலும் நான்முகனுடைய சித்தயாராத சிஷ்டை அறியத்தக்கது.

[ராமஸ்தோபநீதை: வேமாம்போஜை: சிபிடசிகடே] இது ‘பகிஸலயே’ என்ற தற்கு விசேஷணம்; த்வீத்யா த்வீவசகம். ஸ்ரீராமபிரானும் பிராட்டியும் கெடுநாள் ஆராதித்த திவ்யமங்கள விக்ரஹ மென்று சொல்லிப் போருவதுண்டிதே. * ஸ்வயமத விபோஸீவக ஸ்ரீரங்கதாமரி னைநீலமணலபுஷா ஸ்வாந்ரஹாணி ஆராதநாயஸி லம்பித: * என்று உத்தரசதகத்தன்னைலு மருளிச் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீராமபிரான் பகவதாராதகம் பண்ணினமையை * ஸஹ பத்த்யா விசாலாக்யா நாராயண முபாகமத் * என்று ஸ்ரீராமாயணமும் சொல்லிற்றிதே.

ஆக, இப்படிப்பட்ட பெரிய பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குகின்றேனென்றாராயிற்று. ... 127

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ வ்யாக்யாநத்தில்
ஸ்ரீவசதகம் முற்றுப் பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.